

Иван Петровцій

ПОСЛІДНІ СПІВАНКЫ

ИВАН ПЕТРОВЦІЙ

ПОСЛІДНІ СПЇВАНКИ

РУСИНСЬКА ПОЕЗИЯ

Високогостойному
Ваштерови Максимови
з срдечными
почитованьми —
автор —

Иван Петровций
з сего року
Кіідваравил
13 децембра 2004 г.

2004

Лев

A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are several circular and oval folk art motifs, including stylized faces and abstract designs.

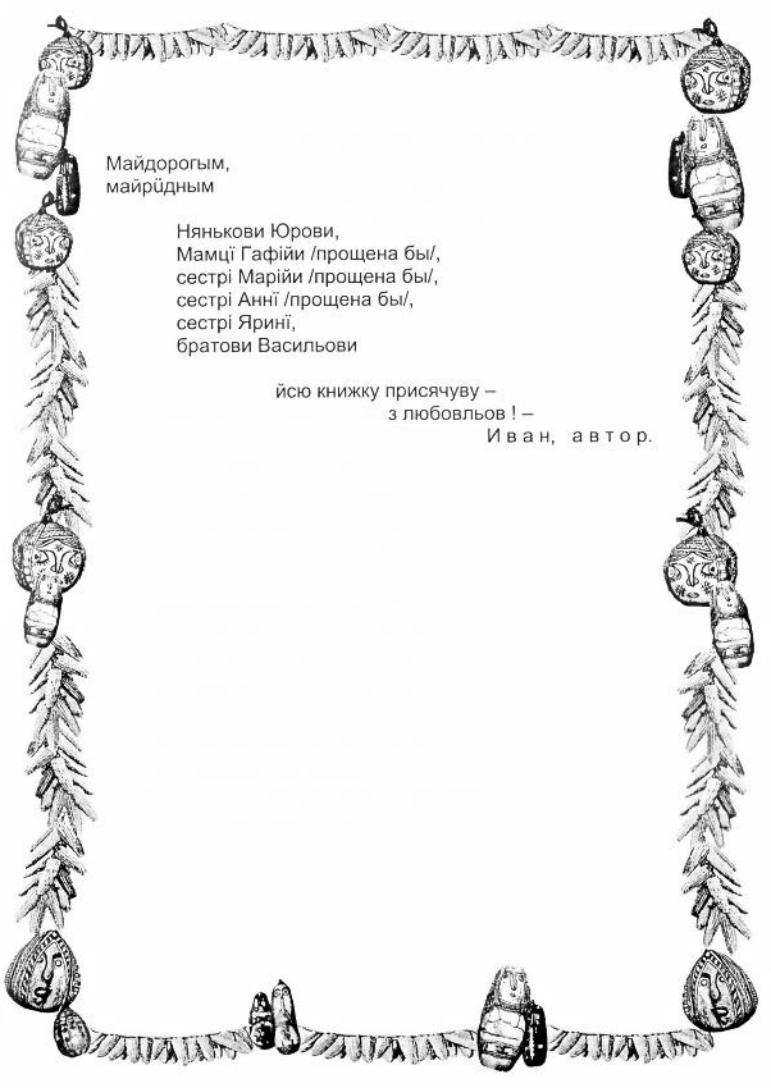
**ДОТИПИРҀШНІ РУСИНСЬКІ ВЬДАНЯ
Ивана ПЕТРОВЦІЯ:**

КНИГЫ:

1. Діалектарій, або ж Мила книжочка русинської бисіды у віршах, 1993 г.
2. Наші спїванкы, 1996 г.
3. Наші и нинаші спїванкы, 1999 г.
4. Битангїські спїванкы, 2001 г.

АВТОРСЬКА НОВИНКА:

"Русинська бисіда" –
сектембер 1997 – апріль 2001
(15 чисел).

Майдорогим,
майрідным

Нянькови Юрови,
Мамці Гафійи /прощена бы/,
сестрі Марійи /прощена бы/,
сестрі Анні /прощена бы/,
сестрі Ярині,
братови Васильови

йсю книжку присячуву –
з любовльов! –
Иван, автор.

СПІВАНКА НА УДКРІТЯ КНИГЫ

Кой я йсе пишу – щи м живый.
Кой ты йсе читаш – я вже вмерлый.
Сись шор стиха – ош бы сятый! –
Тобі ни явить лик мій стерлый.

Я – був! – й ни думав, ош я – є! –
Та й ни гадав, ош я – ни буду!.. –
Лице світилося мое,
И дыхали глубоко груди,

Думкы ройила голова,
Кров тілом серце розганяло...
И – раз! – лише душа жива...
А тіло – вмерло, и – пропало...

В сисе повіровати трудно –
Нигде ни видко вже й мій прах! –
Та як бы вто ни было чудно:
Я єм живый – у сих словах!

А йсі слова мої – РУСИНСЬКІ! –
Сяті, безсмертні наяву.
Ты видиш – читаш йих! – инниські! –
И я – инниські! – в них живу!

СПЇВАНКА ЗА ПАХНЯЧЫЙ ДОЩ

Пахне старомодными стихами
Листя сливы в нашому саду,
В тому, што шумів ищи для мамы,
Што щи відів маму молоду.

Бо ни раз ми мама говорила,
Ош у сливах дощ камма́й глухий...
Мама в первый раз ми утвори́ла
Вóзюр в сад,
    у дощ,
        в стихи!

СПЇВАНКА ЗА ЖИВОЄ РУСИНСЬКОЄ СЛОВО

Я – свідок живого русинського слова,
Якос русинам сам Бог даровав:
Уд Бога безсмертнов є світа основа,
Уд Бога безсмертні русинські слова.

Прапрадідів мойых в часы безберегі –
Русинські слова, гикой звізды, вели.
Русинськос слово є альфа й омега
Усього, што має русин на земли.

У ночи кромешнїв мы з ними безсмертні –
Сонцями нам світять русинські слова.
Ни дам урагам изгирити, истерти
Тот дар, што русинам сам Бог даровав!

СПЇВАНКА ЗА МЇЙ ХРЕСТ

Уполудне цвітної неділі,
Кой пїп службу у церкви кїнчав,
Склав им навхрест слова свої смілі,
И тот хрест им у руки узяв.

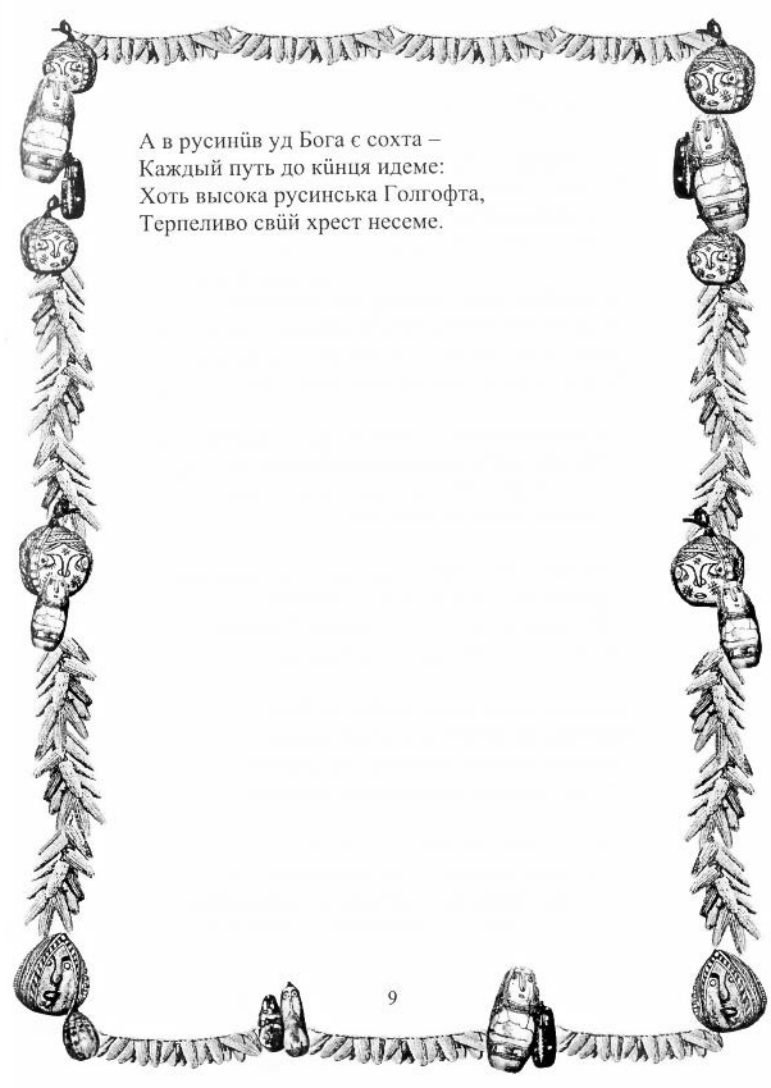
Айбо чуву – в руках го ни вдержу:
Сила моя для сього мала!..
Тай на плічі го сам ни завержу...
Й туйки чияльдь менї помогла:

Хрест – на плічох є, ноги – ги струны
Уд страшної напруги гудуть!..
Ткось ми каже, ош люде розумні
Таку тяжїсть на себе ни взьмуть!..

Айбо най ми тко хоче вто каже:
Сись хрест мїй, и менї го нести –
Хоть ребром най на серце ми ляже,
Буду з ним на Голгофту ити!

Тайні символи хресного ходу –
И павісы, й сята курагов
Вже были. Та ни было народу,
Што зо мнов на Голгофту бы йшов!

Лем кой слово ся світлом имило
На хрестови горіти й цвісти,
Українцями вчмелена чияльдь
В три потоки яла за мнов йти.

А в русинів уд Бога с сохта –
Каждый путь до кінця идеме:
Хоть висока русинська Голгофта,
Терпеливо свій хрест несеме.

A decorative border surrounds the page, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are various folk art motifs, including circular medallions with faces, elongated figures, and other traditional designs.

СПЇВАНКА СЛОВЕСНА

Чесно кажучи, нияк ни розуміву,
Як бым я без слова нашого прожив:
Я уд бисіды русинської пняіву,
Ги уд палинки, што зварена из слив,

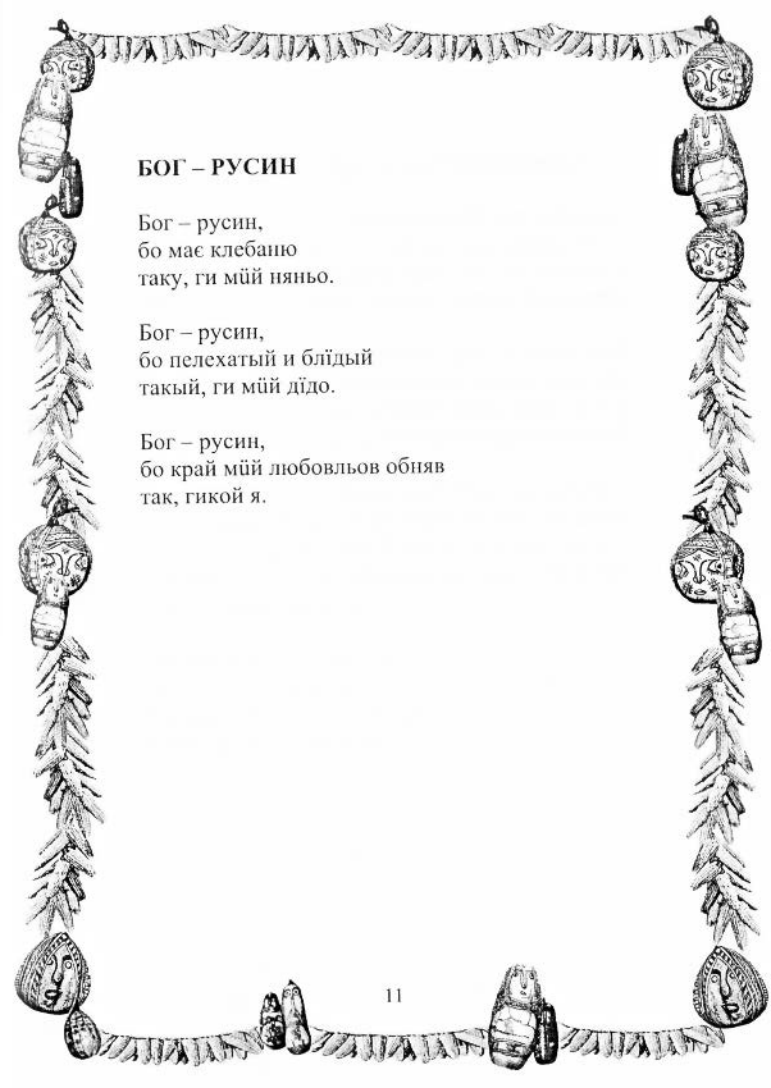
Ги уд вітру, што травичку гладить ярню,
Ги уд первого зимушнього сніжку! –
Треба быти онь до глухости бездарным,
Вбы ни чути в слові музику мнякку!..

Я за каждым словом вижу воздух синьый,
В каждім слові чуву теплыню землі!..
Рїдна бисїда – тото цирьковна скриня,
Де лежать дары велікі и малі!

В церькви тїв стоить Духнович за престолом,
Й тихым голосом ся звїдать дїточок:
– Ци видали сьте як носять жовті пчолы
Дикый мед из тарканистых косичок?!..

Так и мы свою земну любов до Бога
Возносїм на небеса в свойых словах –
З рїдным словом по житю иде дорога
Вся напахнена у тарканистых косичках!

Рїдна бисїдо русинська, я без тебе,
Ги на полю пустый колос без зерна:
Ты – мїй колос, ты – мїй голос златостеблый,
Дны: вчорашньый, днишньый и – будучина!

БОГ – РУСИН

Бог – русин,
бо має клѣбаню
таку, ги мій няньо.

Бог – русин,
бо пелехатый и блідый
такый, ги мій дідо.

Бог – русин,
бо край мій любовльов обняв
так, гикой я.

БОГ ЛЮБИТЬ

Коли щи моя Мамка жила,
Та говорила ми, ош Бог
Вдыхати любить из кадила
Солодкый ладану дымок.

Кой зимный вітер снігом фукать,
Тріщить мороз по всьох світах,
Бог любить гріти ззяблі руки
В половенівучых свічках.

Коли душа у світ проклятый
Молитву лле, ги чисту кров,
Бог любить з неба прилітати
На крылах наших молитов.

СПЇВАНКА ЗА ДВА ВЕЛІКІ СЯТКЫ

Кой вповім слово: ПАСКА,
Вать слово: РОЖДЕСТВО,
Якась небесна ласка
Сповняє ми єство.

Бо лем в рїздвяный вичїр
Звучать на всі часы
В чоловічєських рїчах
Янгельські голосы.

Казала менї Мамка
И Нянько ми казав,
Ош Божый Сын на Паску
Смерть смертю поправ.

Лє Бог з небес розверстых
На Паску й Рождество
В серця сумні – блаженство,
А в скорбні – торжество!

СПЇВАНКА ЗА КОЛЯДУ

Искриться рїздвяна звїзда
В руках у дїтвака.
Звенить колядка молода
Над білостив снїжка.

Пуд возїр стали цїмборы
И колядують з ним.
Из хыжї здрить газда старый,
Ги сивый херувим.

Газдыня в блюді колачі
Несе колядникам...
У нїч йсю двирї без ключїв –
Удкрыті вшыткым нам.

Удкрыті и ворота в рай,
Гинтам – на небесї!
Лем – в спївах бога прославляй,
В души – любов неси!

Одїті в гунькы дїтвакы,
Обутї в постолы
Несуть сященні колядки
В сись вечїр веселый.

СПЇВАНКА ЗА РЇЗДВЛЯНУ ЯЛИНКУ

Днись рай земный – рїздвяна нїч! –
Пресвітлий снїг летить до вїч.
В хыжах зеленї ялинки,
На них ся гїнтавуть бавкы:
Овечкы з баршуну цвітнї,
Зубатї вовчыкы смїшнї,
Одїтї в гунї вїчарї,
Из скла піцїцькї кандирї,
Из ряндя зшитї дяволы,
И білокрылї янгелы,
Солодка оща, цукоркы,
З хрестами здолї пацуркы...
На ялинкы здрять дїтвачкы
И тягнуть вд ним свої ручкы:
Днись рай земный – рїздвяна нїч! –
Сята краса летить до вїч.
Колядка чиста из душі
Христа прославити спішитї!

СПЇВАНКА ЗА ВТО, ЯК Я ПРОЗРІВ

Коли мене мій злий ураг топтав,
Я чувовав присутствіє Христа
У свому тілі, што ся розривало,
Што вже послідньов кровльов истїкало.
Коли вже й очи м вдоперти ни мог,
Я чув як теплима рукома Бог
Побитым сирцьом в грудьох тормосив,
И тіло моє над зимльов зносив.
Нитко ни відів Божої руки,
Што ня вела, кой зломлені кїсткы
В ногах ми хрусконїли и біліли!..
Йой, як мене болїло моє тіло!
Айбо была в блаженствї ми душа,
Бо вже нитко з врагїв ми ни мішав
Узріти лик пресвітлого Исуса! –
Вдтовды душов лем вд ньому я тулюся.

СПЇВАНКА ЗА ШАРХАНЬТЬ

Упівночи м уйшов из хьжі на двір,
Там місяць лучами точив мій топір.
А звізды ся бавили в мойїв тайстрині,
И три босоркані играли в долині.
Світилася в потоці золотом ринь.
Стояв пуд воротами білий мій кїнь.
Горі, надо мнов, было синьое небо,
Но, иппен такоє, ги зараз ми треба.
Была в босоркань ворожилна игра,
Й хоть я йих з долины нигде ни тіряв,
Та лишили бавку свою босоркані,
Кой віділи як у тайстрину м клав камінь.
Топір взяв у руки – типир им лигїнь:
Я свиснув, и вд мині прибіг білий кїнь.
Но, де тота шарханть, што в північ з села
Уже ни єдноє дївча понесла?!..
И звізды, и місяць ми світять – всьо видко,
Як я йду из шархантьов грїзнов на битку.
Взяли босоркані з жебїв жеболовки,
З слызами на очох ми махавуть мовчкы.
Ни плачте, солодкі мої босоркані,
Я вбю тоту шарханть – зо мнов є мій камінь.
Я держу в руках величезный топір,
И чуву – гуркоче вже шарханть из гїр.
Типир буде битка! Типир буде бїй!
Єдно: я, ци шарханть ся верне в Осїй...

СПЇВАНКА ЗА ПРИХЇД ДИЯВОЛА

Спрятався місяць за хмари домак.
Вітер селови приносить злі вісти.
В череві неба згущавуться звізды.
В череві матери плаче дїтвак.

Мало коли аттака бывать нїч –
Страх, гикой пес, остро нервы нам лиже:
Дявїл готує ся йти в каждую хыжу –
Йде вже до нас!.. И – ни вчиниме нич...

СПІВАНКА ЗВІДАЛНА

Життя!
Як без смерти уд тебе втікнути?
Пиття!
Як из склянков уд тебе вдвыкнути?
Вино!
Докї лишу ся пити, всьо упо тя!
Зерно!
Я ни сіяв, й ци я укошу тя?
Багов!
Як без тебе ніч темну удсїдіти?
Любов!
Як при слїпости твойїв штось відїти?
Гріхы!
Як без вас у рай пекла потрафити?
Стихы!
Як вас в камерї серця запрятати?
Коса!
Никошеної втавы напудилася?!..
Краса!
Ни спасла світ – сама попаскудилася?!?..

СПЇВАНКА-ПЛАЧ ЗА МОЙЫВ МАМКОВ

В мені росте й цвіте зелений сад,
И пахнуть мнов придумані косіці.
А кой вночи махну свойыв правицив,
З небес ся сыпле чудный звіздопад.

Я не придумав лем едно: слызы –
Они течуть кой думаву за маму...
Я вже й ни утираву йих руками,
Ай лем у хыжи здрю на образы,

Де меже всьых сятых є мамин лик –
Гўрка судьба в нїм радости ни стерла.
А я до нього всьыв душив приник,
И ... плачу! Плачу!.. – мамка моя вмерла...

СПІВАНКА ЗА ПОСЛІДНЬОЄ ЧЕКАНЯ

Я скоро вмру –
вже вижу зубы Смерти:
її кїсткавий рот
на мене удопертий.

Меж нив и мнов
дуже курта дорога –
добре, што уйна Смирть
храмле на лїву ногу:

храмлючи, йде
безноса, безока, боса –
вже не живу:
паруву тучну свою шию
пуд її остру косу.

СПЇВАНКА ЗА СМІРТЬ

Як жив я, цїмборе, ни звідай –
В житю я знав сдны лем біды.

Йшов, ги по гвіздю, по роках
Всьый у довгах и в болячках.

И – раз! – житя мос минуло,
Хоть вы за вто лем днись учули.

Я вмер.
И вмерли на вікы
Мої довгы и болячкы.

СПЇВАНКА ЗА СМЕРТЕЛНУ ТАЙНУ

Розділно вшитко в сьому світі –
Твое жита и моя смирть:
Мені товды прийшло ся жити,
Ты на земли живеш типир.

Ходити по земли – вто файно,
Лежати в гробі – вто гнity.
Лем смирть безсмертну має тайну,
Яку ни має всьо жита.

Хоть тот, тко завтра ся уродить,
За нас ни вповість ни слівця,
Бо як жита, так смирть ни годен
Порозуміти до кінця.

СПЇВАНКА ПОСМЕРТНА

Я вмер. У землю верли тіло,
И там – гниє.
Душа у небо полетіла,
И там – жиє.

Ушытко вто, што здріли очи
Туй, дотепер,
Я бїлше відїти ни хочу –
Я сплю. Я вмер.

Я пережив ушытки біды,
Фурт – битїжний...
А ущіть я уже лем пїду
На Суд Страшний.

**СПЕРЕДСЛОВО
ДО ДВАДЦЯТИДВОТОМНОЇ ЗАПИСКИ
САМОУБИЙЦІ**

Што сисе за земля?!..
Я за нїї написав ушытко –
за глину, за траву, за дерева...

Што сисе за люде?!..
Я за них написав ушытко –
За діти, за жїн, за мужїв...

Што сисе за житя?!..
Я за нього туй ни писати, ни казати ни хочу,
бо – нис го! нис го! нис го!
и – бїлше ни буде...

СПЇВАНКА ЗА БОЖУ ВОЛЮ

Ци – живу?!.. Ци – вижу добре
Вже лем сны?!.. –
”Погибоша, аки обре,,,
Русины?!..

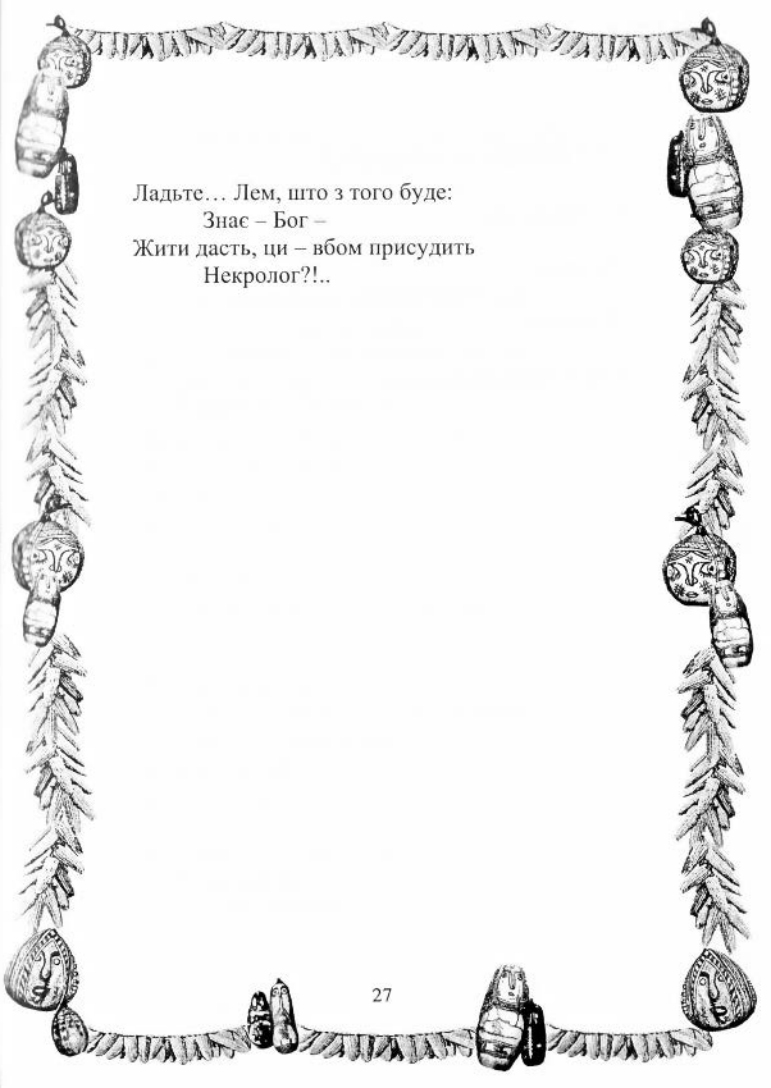
За якої тото кары
Днись нас нїт? –
Што? И мы, ги вты хазары?! –
Вмер наш слїд?!..

Гий, хазары, обры, тко ци?! –
Русины?!
Тко вто й памнять за нас трощить
Без войны?!..

И кому вто треба вбы нас
Ни было?!
Дниська – вы нас, завтра – мы вас
Гет! – на злом!

Кить ростуть в городци ружа
Й пастернак,
Тко тото хотїв бы дуже
Вбы – ни так?!

Ци бервінок на заваді
Когуткам?!
Украинце гибель ладять
Русинам?!

Ладьте... Лем, што з того буде:
Знає – Бог –
Жити дасть, ци – вбом присудить
Некролог?!..

СПЇВАНКА БЕЗНАДІЙНА

Ни віруй, хло,
ош завтра буде щастя.
Ни віруй,
ош в біді допоможуть люде.
Й самому
вд бід запрятати ни вдасться:
Привыкнеш вд бідам,
й – пішло ти ни буде!

СПЇВАНКА ЗА РУСИНСЬКУ БІДНІСТЬ

Нитко ни втовче у твою копоню
што такє біднїсть,
нитко ти ни вкаже
кип,
схопнїсть,
безмірнїсть
бідности,
докїть сам ся ни породичаш из нив.

Бо тко дюгне твойма перстома
твое кїстлявое лице,
твої запалї очи,
кить ни ты сам?!..

Ты сам єдного дня
на бывало файному лицу твої жоны
увидиш тїнь бідности.

Ты сам єдного дня,
гикой бысь первый раз на ню поникав,
увидиш її кїстляві руки,
стырчливі ребра,
удвислі цицькы.

Біднїсть – тото дись там
у другїв державі,
меже чужов чиядив –
порожньый тарїл
на стерилно чистому столї...

Ньит! Попоникай у возйр,
и увидиш біднїсть,
што ся корчить пуд твойим порогом.

Ночами біднїсть просить молока
дїтинськым голоском,
бо щи ни знає,
ош на молоко треба гроші.

Біднїсть – смертелный смуток
у очох донькы,
бо ййв бы дуже треба
нове платїчко на вичйр выпускный –
ушытку вшколу уходила в рядню...

Біднїсть – погар гйркого забытя у корчмі...

Ты сам єдного дня
брытвавучи ся, попоникаш у зирькало
и ввидиш –
біднїсть не дись там,
и не у тебе за потылицив –
удиннись твое лице є лицьом бідности.
И, слухавучи перед сном
зареваний голос жоны,
ты порозумієш,
ош ты и твоя сімя
у низависимйв Украинї
дййшли до краю,
щи – заблудилися...

И ты вже й ни жадасш
обы ты и твоя сімя
жили щасливо –
такое русинам
у низависимїв Украинї ни мош! –

ай дав бы Бог
вбысьте хоть як бідно,
айбо: щи – жили...

СПЇВАНКА ЗА КОВДОШКУ З ИРШАВСЬКОГО РАЙОНА

Ковдошка з Иршавського району
Спала на Унгарськїм смітнику.
Жовтїй целофан, гикой корона,
Увїнчав їїв голову тяжку.

Не просторобоча й не циганка –
Може, што й учительков была! –
Дорогі, пудтоптані топанкы
Вказовали, ош она з села.

Днїнь робочый близився вд кїнцьови.
Тко лем йшов – на ню попризирав:
Шерстив ся притис їїв ид лицьови
Пес паршивый – губы їїв лизав.

Лепаві стырчали будюговы
Изпуд дешевого вігана.
Руку–драбачкы, гикой фоговы,
Стисли гривню онь пиля стегна.

Як она – сюды? Й куды вна – ущїть?! –
Най тото никого ни болить:
Сон їїв – рай! А пробудиться – в муцї...
Лем вто – завтра. А инниськы – спить!

Спить на смітнику душа невинна,
А над нив файнїє транспарант:
"Наша низалежна Украйина!
Й Кучма – конституцїї гарант!"

СПЇВАНКА ЗА РУСИНСЬКУ ЄДНІСТЬ

Тоты, тко вмерли, ми вповіли,
Ош скоро й я буду мертвий.
Но, айбо докї м щи живый,
Най славлю в слові край свій милий.

Чому у слові? Бо – слова,
Гикой дрыва, ни зотлівавуть,
Ни пліснівуть, ни умиравуть –
Йих плоть безсмертностив жива.

Слова – русинські золоті,
Слова – русинські нивмираві
В чужїв нам – вкраїнськїв – державі
Нас держать в єдности святїв.

СПЇВАНКА ПРОТЇВ ПРАВДЫ

Ни треба правды, бо правда вбивать,
Смертелно бе.

А ши май часто такое бывать –
Правды нис.

Не ош нис ї, ай и – ни треба,
Бо правда – зло.
Каммай глубоко поникай в себе –
Што там было?!

А што ся впстало? Й – ци є вто правда?!
Лупина! Нич!
Я живу дниська. Ты – будеш завтра.
Меж нами – нїч.

Правда з брїхньов ся убединила:
Втділно – ни зви!
Ни глядай правды – кить маеш силы,
Просто – живи!

СПЇВАНКА ЗА ВТО, ШТО М СЯ ПЇЯВ

Казати правду я ся появ,
И вд правды м ни вдступив ни раз –
Навхтема кажу лем єдно я:
Житя – любов, а смерть – вто час.

Кой мы ся втопиме в могилах,
Житя йти буде й после нас –
Лем вбы й товды сьте розуміли:
Житя – любов, а смерть – вто час.

Ніт! Не иннишнийый, ай час – вічний:
Уд нього м ся любовив спас.
Тому упят вам кажу звычайно:
Житя – любов, а смерть – вто час.

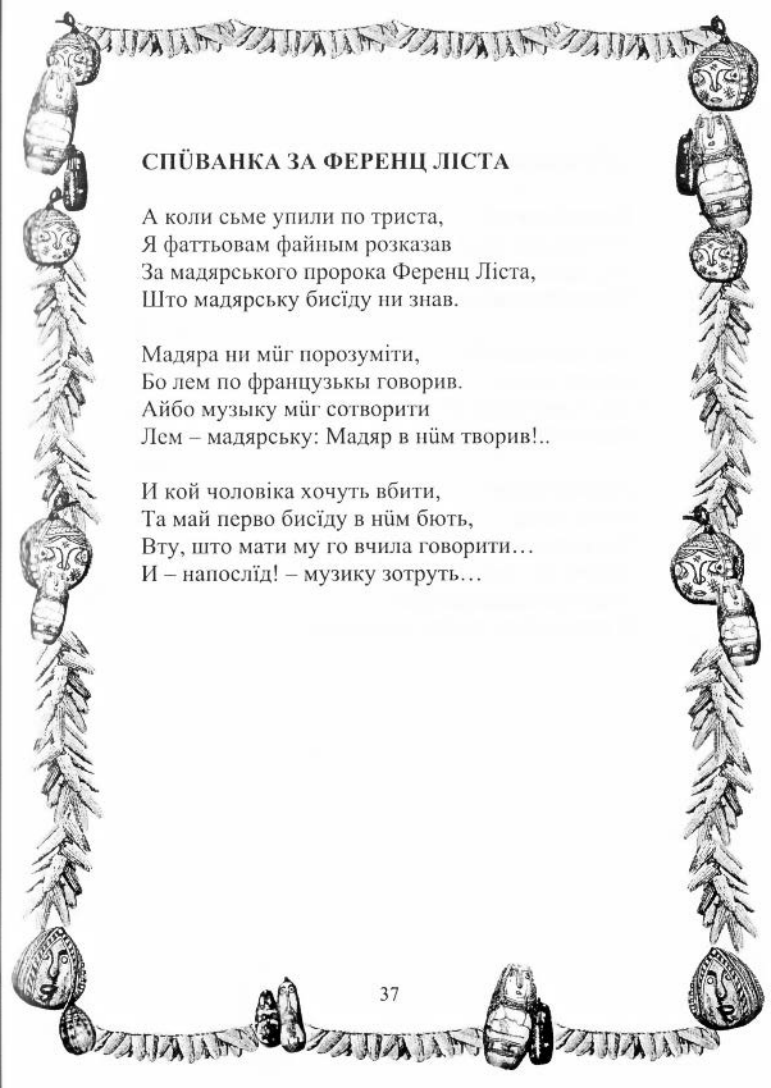
СПІВАНКА ЗА РУСИНСЬКОГО ЧЕ ГЕВАРУ

Кой вижу як впят бурю тче
Проблем русинських хмара,
Як треба вбы в нас був свій Че
Гевара!..

Сам час у кресало січе,
Жадавучи пожара –
На всьо вто здрить русинський Че
Гевара!..

Русин вд русинови плече
Притис – врагів жде кара!
Айбо вести йих мав бы Че
Гевара!..

Кого май страшно йсе пече,
И тот, тко первый вдарить,
Тото й буде русинський Че
Гевара!

СПЇВАНКА ЗА ФЕРЕНЦ ЛІСТА

А коли сьме упили по триста,
Я фаттьовам файным розказав
За мадярського пророка Ференц Ліста,
Што мадярську бисїду ни знав.

Мадяра ни мїг порозумїти,
Бо лем по французькы говорив.
Айбо музику мїг сотворити
Лем – мадярську: Мадяр в нїм творив!..

И кой чоловіка хочуть вбити,
Та май перво бисїду в нїм бють,
Вту, што мати му го вчила говорити...
И – напослед! – музику зотруть...

СПЇВАНКА ЗА РУСИНКУ

Русинко мила!
Кой чардаш играш,
Ты, годно быти, Испанию видиш:
Віганы тарканисті, поцоркувучі кастаньсты!..

Русинко файна!
Кой ся смієш,
Ты, годно быти, Францію видиш:
Фіномні вина, чіпковані шлаєры!..

Русинко ипна!
Кой співаш,
Ты, годно быти, край рїдний видиш:
Затовчені, зацыткані слова русинські,
Што вже ледвы дышуть,
И лем в устах твоиых співавуть!

СПЇВАНКА ЗА УТРАТУ ДУШІ

Вітер –
                  огньом,
А огинь –
                  вітром
В душу,
                  што світиться крозї лице.
А мы вже допили своє винце,
И каждый
                  у душу позирать хытро:
Ага!.. –
                  проявила сь ся!..
Туйкы сь є!
И – мліє сила...
Й – душі нис...

СПЇВАНКА САМОПОБИЙНА

Паскудьте ймня моє, брешіть,
Лемзуйте бїлше:
Я – што за мене ни кажіть! –
Намного гїрше.

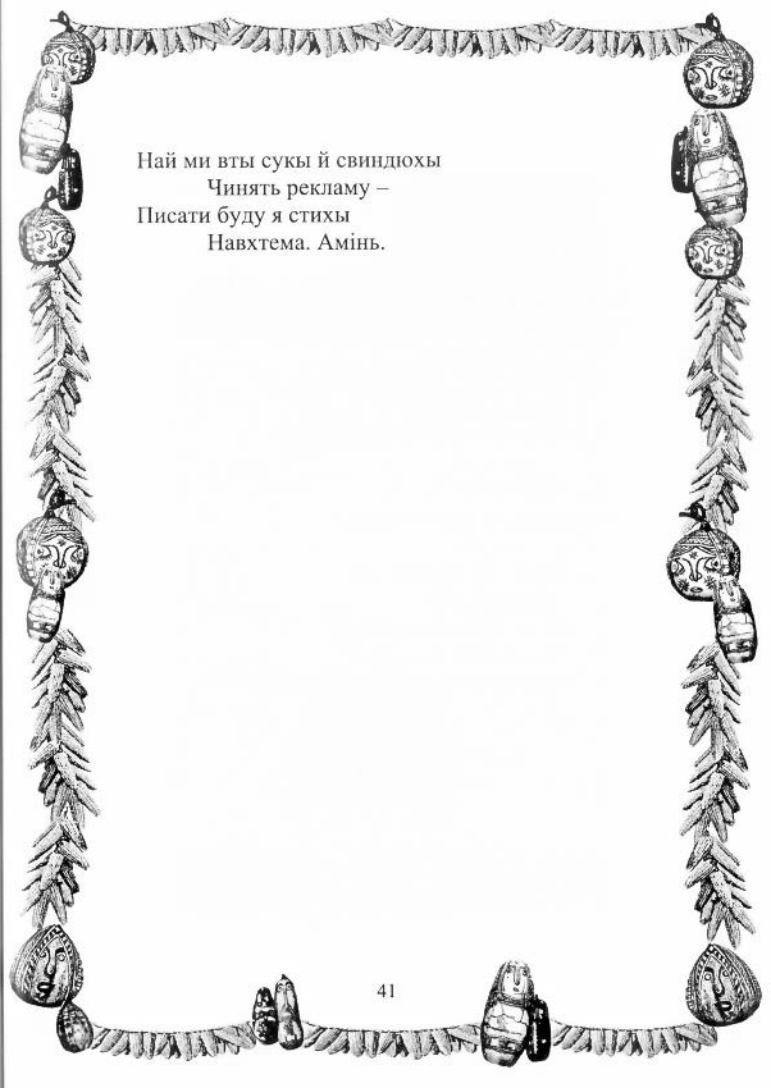
Извирьхы всі мої грїхы,
Ги слово в ротї:
Ай, я писав такі стихи,
Які м лем хотїв!

Кой им писав русинський гімн,
Звер им куфайку –
Сятый и світячийся нїмб
Надїв на лайку!

Тяглися всі до мойих книг,
Най и нифайных:
Критизловали на при всіх,
Хвалили тайно.

Но, а менї што не кажіть,
И снїг – зелений:
Кить глядаєте дись ханжїв –
Пїчніть из мене.

Бо тко бы ня ни обвиняв,
Ош я – падлюка,
Казав им за свиню – свиня!
За суку – сука!

Най ми вты суки й свиндюхы
Чинять рекламу –
Писати буду я стихи
Навхтема. Амінь.

СПЇВАНКА ЗА МОЇ СЛОВА

Закрыйте ми пысок
Кырвавов хохлацьков руков,
Зашийте ми губы
Виритянов нитков твердов –
    И не на того,
    Обым нич ни годен поісти,
    Ай лем на того,
    Обым нич ни годен повісти!

Вы смерти хотіли,
Вмерщвлявучи річ материнську! –
Розорвуть ми тіло
Слова невбиєнні русинські:
    Я вмру, а они
    У воздуху вісіти будуть
    Онъ докїть йих впят
    Ни взьмуть на хоснованя люде!

СПЇВАНКА ЗА МОВУ

У Давнім Римі не лем свині
А й кури знали ся в латыні.
А ныні в біднів Україні
Ани курчата, ани свині
Ни розумівуть ани слова
Из того, што ся кличе "мова".
Тому туй из совецьких пор
Хоснуеся лем – розговор:
Ани старі, ани фаттьовы
Ни розумівуть што вто – "мова".
Хоть популярным є в народі
Українськое слово: злодій.
Та перейдуть на розговор,
И кажуть всі, ош Кучма – вор,
Й такі Кравчук и Лазаренко...
А чесным є сден Шевченко,
Лем не поет, ай – футболіст.
Айбо й тот "мовы" ни хоснує,
Ай лем по руськы бисідує.
И в слові має руськый зміст:
Забыли не лем кури й свині,
Ош вни живуть на Україні.

СПЇВАНКА ЗА НИЗАХОСНОВАНІ СЛОВА

Як страшно чути – умирають
Низахосновані слова:
Кудру́ц, кумге́р, гайто́вы, хлявуть,
Глота́, гала́ндер, голова́ч...

Напужений я пудняв руки
И вже йих хаплю из небес:
Гайда́ш, галу́ба, ганч, гнот, стру́кы,
Дяплóвы, сндик, керелéйс...

А с й такі, што вже ни ймити
Ни в воздусі, ни на землі:
Жняка́ти, згу́ра, зіблик, літїсь,
Игра́чка, ұстик, ірка, ливч...

Удверичи былоє сліпо
Тот годен, тко продав Христа:
Курдупі́ль, кїпно, кла́ка, кліпа,
Непо́та, пак, кулишерта́...

Спираву сирцьом и руками
Низахосновані слова,
А вни ся ни прощавуть з нами –
Ведуть нас такый в бісовань!

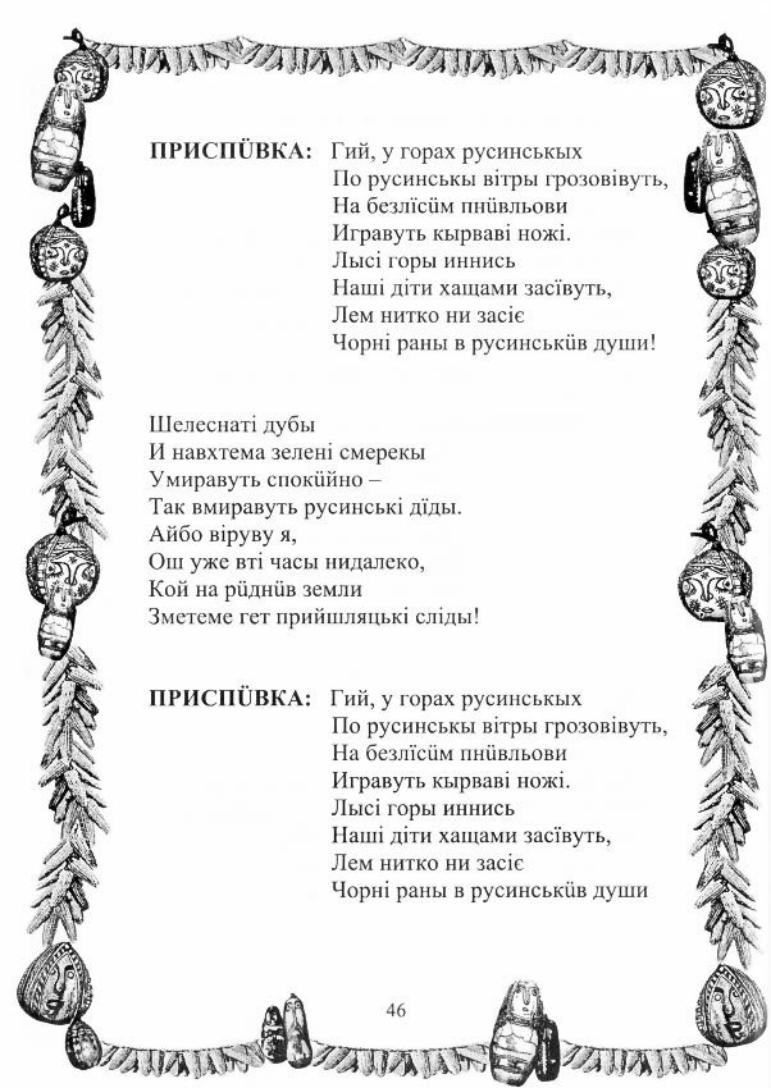
A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along the border are several circular and oval folk art motifs, including stylized faces and abstract designs.

СПЇВАНКА ЗА ЗРУБАНІ ХАЩІ

Динь ся з ночив змішав
У порубаных горах кармацьких.
Кров з слызами тече
По русинському блідім лиці –
Вто красу наших гїр
Перегняцкали руки прийшляцькі,
Онъ русинський Христос
Плаче з нами в терновім вінци!

ПРИСПЇВКА: Гий, у горах русинських
По русинськы вітры грозовівуть,
На безлісїм пнївльови
Играють кырваві ножі.
Лысі горы иннись
Наші діти хащами засївуть,
Лем нитко ни засіє
Чорні раны в русинськїв души!

Ріжуть наші кїстки
Українські иржаві терпугы,
Наші нервы рубавуть
Українські ступілі балты.
Лем ни думавуть най,
Ош мы – тюрмама спужені слугы! –
Мы панам–прийшлякам
Щи начиниме з пнїв тых хресты!

A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are several circular and oval folk art motifs, including faces with large eyes and various abstract designs.

ПРИСПЇВКА: Гий, у горах русинських
По русинськы вітры грозовівуть,
На безлісїм пнівльови
Играють кырваві ножі.
Лысі горы иннись
Наші діти хащами засівуть,
Лем нитко ни засіє
Чорні раны в русинськїв души!

Шелеснаті дубы
И навхтема зелені смереки
Умирають спокійно –
Так вмирають русинські діды.
Айбо віруву я,
Ош уже вті часы нидалеко,
Кой на рїднів земли
Зметеме гет прийшлацькі слїды!

ПРИСПЇВКА: Гий, у горах русинських
По русинськы вітры грозовівуть,
На безлісїм пнівльови
Играють кырваві ножі.
Лысі горы иннись
Наші діти хащами засівуть,
Лем нитко ни засіє
Чорні раны в русинськїв души

СПЇВАНКА ЗА МОЮ МАЧКУ

Кой моя мачка ся мыє
лївов лабов –
йсе значить, ош упят буде война.

Я вже знаву: лем доста мойїв мачці
убмыти пысок лївов лабов –
заострюєся меженародна обстановка.

Як тото вна годна
відїти нараз ушытку землю?!..
Што за страшну силу має в очох,
кить ушытку историю знає наперед?!..

Инколи ставу, ги чорт,
сердитый,
бо я, и вшытки мої близькі
єсьме у власти
ворожілных фіглїв мої мачкы.

Кыц! Иди имай мыши!
Ни розязуй нову світову войну,
грїм бы в тя вдарив,
гута бы тя вбила,
лепавко!

СПЇВАНКА ЗА МИНУЛОЄ И ЗА НАРОД

Минулоє й иннись ся ни минуло,
Бо сила,

што вто дїяла,
жива –

Народ!

Ввїн сам чинив усьо, што было.
Ввїн дав историю.

В нїв всї його права.

И задарь гойкати, ош нас у нас ни было:
Мы –

РУСИНЫ! –

й иннись ищи ссьме.

А нинїшня бїда новї путї нам вдкрыла:
Поприраймесь!

мы вже по них йдеме!

СПЇВАНКА ЗА ЖИДЇСЬКІ ДОЛАРЫ

Жиды, што розпняли Христа,
Й типир в Израйиллю живуть,
Кому по сто, кому півста
Зеленых доларїв женуть.

А нам вты долары, ги мнїд,
А нам вты долары – наш хлїб,
Бо живеме мы в світі сїм
Малі, затуркані, слабї...

Серед вкраїнської біди
Уже лем вни нам віры ймуть:
Христа замучили жиды,
Тоты, што помїч нам давуть.

Ни думай, русине, типир,
Ош ты сьє лїпший уд Христа,
Бо жид зломив у рай ти бирь:
Ввїн – твїй у пекло проводырь...
А долары... вто – пустота...

СПЇВАНКА ЗА ГОЛУ ДЇВКУ

Вна в потоці ся мыла гола.
Вода была май чиста вд слыз.
Ай туй повівяв вітер здолї
И в небо платя йїв понїс.

Вна вздрїла, ош я позираву,
Почиллиніли вбі щїчки,
Й просила най йїв назбираву
Из лілії три листочки.

Файнинькїв, ипнїв, дуже милїв
Задоста было двох листкїв
Вбы цицинята вбі прикрыла,
А третїый листык лїг долї.

А кой ня цюльовала в губы,
Обы ми вддячити такїй,
Я ї притис уд собї грубо
Й на зимлю впали три листкы.

Што дале было – вто там было...
Лем кой вд ріці йшла через рїнь,
Я чув як богу ся молила
Вбы вітер віяв каждый дїнь.

СПЇВАНКА ЗА ЮЛАНИН ХРІН

На селі три молодичкы
До роботи мавуть звичку –
Коплють, садять каждый динь:
И в Марії родить дичка,
У Олены – парадичка,
А в Юланы – росте хрін!

За того, што суть шіковні,
И фіглярні, и примовні,
Хлопці йдуть з усьох сторін:
До Марії – кучерявий,
До Олены – чеперавий,
А в Юланы – росте хрін!

Істи, пити и гуляти –
Кличе чияльдь свальбовати! –
В церкві гучно вдарив дзвін:
Йде у шлаєрі Марія,
И в Олены є пасія,
А в Юланы – росте хрін.

Раз на вто є Божа воля,
Раз така у неї доля –
Ни чекала перемін.
Та прийшов фаттїв неждано,
И кой убыймав Юлану,
Та стоптав ушыткый хрін!

СПЇВАНКА ЗА ЖИТЬОВУ ЛОГІКУ

Я кажу цїмборови свому,
Што страшно ганить житїс:
– Ушытка логїка у тому,
Ош туйкы логїкы нїс.

Нїгде, нї в чїм и нї для чоґо –
Страшний хаос без кїнця:
Йсе гїкой ты вґе упив мноґо,
А в поґарї нїс динця.

Й проблема: пити ци нї пити –
Кой в фїлософськый лїзе вирьх,
Звучить вґе: жити ци нї жити,
И трощить, гї смертєльный тирьх.

Хоть думай, брате, хоть нї думай
Ци ты ся вродити хотїв?!..
Така ся думка чинить глумом –
В сїсь свїт случайно сь залїтїв.

И мы ся стрїтили случайно
Иннїсь в сїв книзї, в сїм стишку...
Лем лїпше розыйдїмся файно
Через великых тайн рїку.

СПЇВАНКА ЗА БРЕХАЧА

На трипиті пупукав
Тарканистый попікач –
Каждый з успіваних звуків
Лїг в долоню, ги колач.

А кой буду мати много
Тарканистых колачїв,
То вже туйки є нидовго
И менї до богачїв.

Стану я багатим дуже:
Буду їсти човколад,
Нюхати пахнячі ружї
И... хоть кого копну в зад!..

Бо я – пан, бо я – багатый!..
А багатим што – мораль?!..
Меже чилядь йдеш пыхатый,
Ги меже овиць – стригаль.

И лем розпростер им руки
До багатых колачїв,
Й туйки на! – ни пупукачь
Ни сден з попікачїв...

Я гадав – благоє потя
Голосистый попікач!..
Й туйки сам умом им протяв:
Попікач, ги всі, – брехач!

СПЇВАНКА ДЯКОВАЛНА

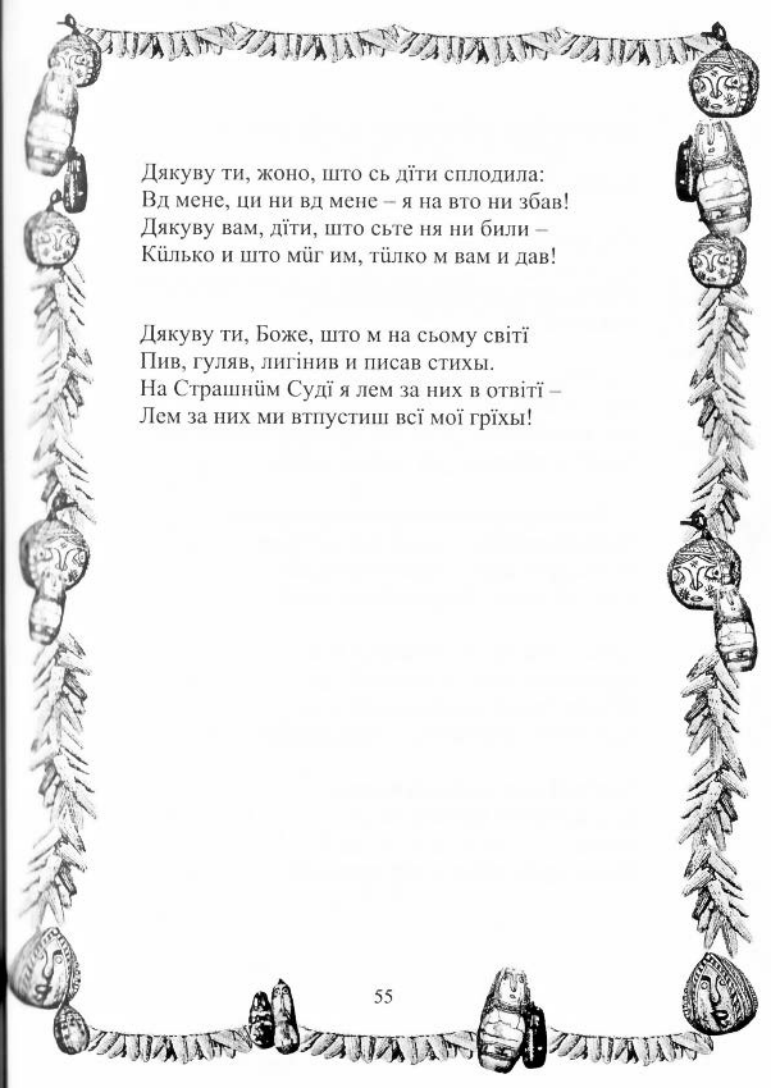
Дякуву вам, няньку, што сѣте ня вчинили.
Мамко, вы ня вродили – дякуву и вам.
А што по копони дуже ня ни били,
Дякуву сусїцькым наремным дїтвакам.

Вчитилькам я дякуву, ош ня в школі вчили:
Хоть писати знаву, а читати – нїт!
Вчитілям я дякуву, ош изо мнов пили:
Каждый добре знас – палинка ни мнїд!

Дуже файно дякуву фївникам катунськым –
За чотыри годы, што м був катуном,
Вчили ня гырчати писсьо, по дикунськы,
Й хоть якый бым лымпош – быти лигїньом!

Дале пак пять годїв в университетї
Вчили ня – дурного! – быти мудрецьом.
Й досї свою мудрїсть держу я в секретї,
Бо иннись є звирьхы, тко є дураком!

Я робив в новинці, й дякуву ушыткым,
Што брехали людьом так, гикой и я.
Може нашї брїхнї дуже легко витко –
Дяка тым, тко читать й вірує брїхням!

Дякуву ти, жоно, што съ діти сплодила:
Вд мене, ци ни вд мене – я на вто ни збав!
Дякуву вам, діти, што съте ня ни били –
Кілько и што мїг им, тїлко м вам и дав!

Дякуву ти, Боже, што м на сьому світі
Пив, гуляв, лигїнив и писав стихы.
На Страшнїм Судї я лем за них в отвітї –
Лем за них ми впустиш всі мої грїхы!

A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are several circular and oval folk art motifs, including stylized faces and abstract designs.

СПЇВАНКА ИВАНОВИ ПОПОВИЧУ –
ЦІМБОРОВИ ДІТИНСТВА,
НАРОДНОМУ АРТИСТОВИ УКРАЇНИ

Мы, Йване, дуже скоро постаріли
И побіліли, гикой дві зими.
В боки ся наші душі розлитіли:
Два разні "Я" місто єдного – "МЫ"!

Я є русин, а ты є – україниць,
Хоть за колыску нам сден Осій.
Най рїднїв матери ты впстався рїдним сином,
Та краю рїдному уже ни є ты свій!..

Я впстав русином – Пїдкарпатя сином,
Я рїдну музику в словах ни задушив.
Огинь русинства в минї ни остыне:
Кой тіло вмре – засвітить ся в душі.

Душа словами маминими повна
Выходить з тіла у музичный світ,
Де тихі басы й цїмболы шіковны
Пуд ноги нам всыпавають ярный цвіт.

Затям, Иване: камняна дорога,
Што кривуляє круто у Лазы,
Веде не лем до матери, й – до Бога! –
Иване, чуєш рїдных гїр призыв?!

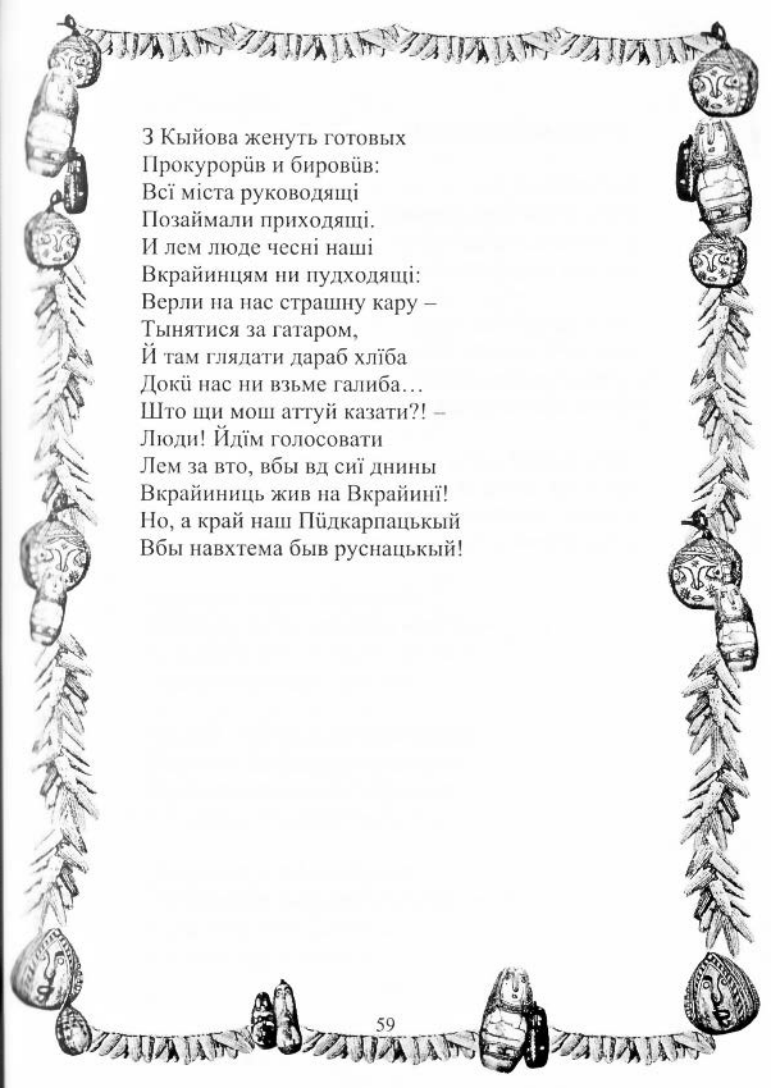
Тота земля, в котрїв сплять наші рїдні,
Тобі й менї є май сята, ги рай.
Які бысьме на нїв ни были бїдні,
Ни за што зимлю вту ни продавай!..

Кой Бїг дасть час для нашої державы,
Й чужак пясть на гыртанці ослабить,
Там буде витко тко й чому лукавив:
Тко свїй народ продав, а тко – любив!..

СПЇВАНКА ГОЛОСОВАЛНА

Играється, гикой лоша,
Розгамулена душа –
Дниська я ни геверуву:
Мечу лосы – голосуву.
Раз ни мош ми за русинїв –
Мечу лосы за Вкрайину.
А за што я мечу лосы?
Ци за вто, ош хожу босый
По твердїв унгварськїв ярді?
Тай ни я туй в авангарді:
Днись бідак на Пїдкарпатю
Носить брежнєвські ши гатї,
А топанкы уд Хрущова,
Лем ідеї – вд Горбачова.
Уд України – законы,
За якими – заборона
Быти русином русину –
Мечме лосы за Вкрайину!..
За тоту, што принесла нам
Чорнобыльський вбивчий атом.
Там, де были пасовища,
Начинили нам литїща,
И з катунських сропланїв
Сыплють на нас каждый рано
Чемерицю, паскудоту,
Обы здохла вся жеброта,
Обы щезла чилядь місна,
Вбы туй вкрайинцям ни тісно...
Вбы йим в горах было – "краще" –
Урубали нашї хаці.

З Кыйова женуть готовых
Прокурорѣв и бировѣв:
Всѣ міста руководящі
Позаймали приходящі.
И лем люде чесні наші
Вкрайинцям ни пудходящі:
Верли на нас страшну кару –
Тынятися за гатаром,
Й там глядати дараб хлѣба
Докѣ нас ни взѣме галиба...
Што щи мош атгуй казати?! –
Люди! Йдѣм голосовати
Лем за вто, вбы вд сїѣ днины
Вкрайиниць жив на Вкрайинї!
Но, а край наш Пѣдкарпацькый
Вбы навхтема був руснацькый!

СПЇВАНКА ЗА СИГІНЯШНОГО ПСА

Сигіняшний пес
живе щедрами помийного відра –
и, гикой истинный політик, – дуже ся бойить
вбы вто відро нитко вд нього ни вкрав.

Сигіняшний пес
готовый ся наісти й низапареної тингіріці –
и, гикой истинный політик, – дуже ся бойить
вбы го при чиляди ни копнули в гузицю.

Сигіняшний пес
вночи на місяць выс довго й пудно –
и, гикой истинный політик, – думать, ош овїн
в парламенті у мікрофон гавкоче зза трибуны.

СПЇВАНКА ЗА ВТО, ОШ РУСИНАМ НЕ ПИСАНІ ЗАКОНЫ

Русинам не писані закони
Лем тому, бо вни ни є народ.
Русины – вто колоритный зброд,
Што ни в чїм си помочи ни годный.

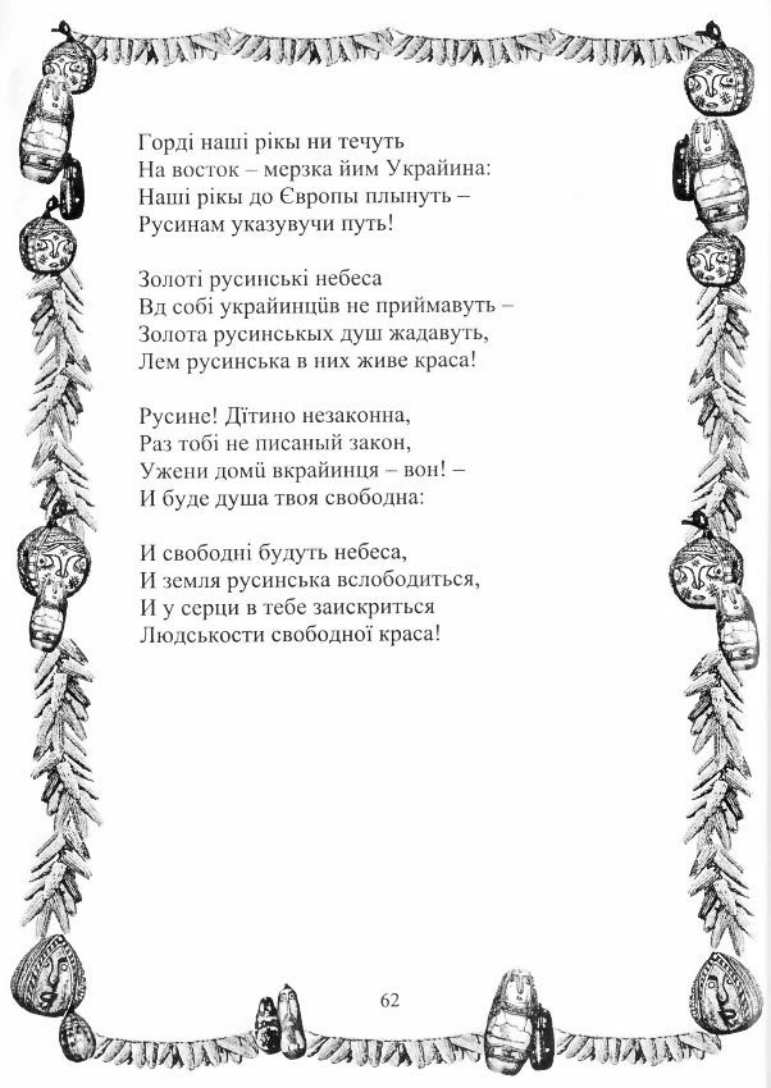
Русины – вто низаконна чилиядь
На земли украинськїв живе,
Хлїб з муки украинської жве,
Што млины украинські ї мелють.

Русины – вто нукультурні люде:
Уткїть йим культуру узяти,
Кить ї вкрайинце ни хочуть йим дати,
Но, а свої ни было й ни буде...

Русины – вто галицькі рабы,
Што самі ни на што ниваловшны –
Галичанам штось навхтема довжны,
Мытарї сирїцької судьбы...

Русины – вто вкрайинські рабы:
З Кыйова поміщики приходять
Й русинами строго руководять –
Русин на началництво слабый...

Лем земля русинська была, є
Й встанесе украинцям чужа,
Бо землі русинської душа
Вкрайинцьови хлїба ни дає.

Горді наші ріки ни течуть
На восток – мерзка йим Україна:
Наші ріки до Європы плынуть –
Русинам указувучи путь!

Золоті русинські небеса
Вд собі украинців не приймають –
Золота русинських душ жадають,
Лем русинська в них живе краса!

Русине! Дітино незаконна,
Раз тобі не писаний закон,
Ужени домї вкрайинця – вон! –
И буде душа твоя свободна:

И свободні будуть небеса,
И земля русинська вслободиться,
И у серци в тебе заискриться
Людськості свободної краса!

A decorative border surrounds the page, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are various folk art motifs, including circular medallions with faces, elongated teardrop shapes with faces, and other abstract designs.

СПЇВАНКА ЗА СЛОВО

Кой раны сердечні сирїт и вдїв
Ість вкраїнська мова прокысла,
Русинам треба русинських слїв,
Што повні русинського смысла.

Русинськє слово рїже, ги нїж,
И пестить, ги листик ружї.
Лем слово едно по русинськы вповїш
Ї ставуть русины май дужї.

Бо кїть матрїял дїла стройкы береш –
Камїнь, цїмент вать слово:
Камїнь розпаде ся, цїмент умре,
Вїчно живе лем – слово!

Слово, ги оболєк, ни розїбш,
И з папїря го ни стерти –
Наша душа вже лем в словї живе,
Дух наш у словї безсмертнїй!

Цїмборе, брате мїй, мы – ковдошня,
Такыми нас чинить Вкраїина:
Україиниць землю уд нас удняв,
В державу нас свою задвинув.

Сїдї сьме, вирснї сьме, ци – молодї,
Всї сьме в єдному болотї.
Ищи в сїв страшнїв протылюцкїв бїдї
Затыкать нам вкраїиниць рота.

A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are various folk art motifs, including circular medallions with faces, elongated objects resembling gourds or vases, and other traditional symbols.

Лем слово взяти вд нас ни годен прийшляк,
Вто, што в коломыйці тріпоче,
Ото, што вповів го Духнович, Митрак,
Што нам кураговльов высочить.

Я словом русинськым прийшляцтво прокляв,
И динь серенчливый прославив:
Є в слові русинському наша земля,
Є в ньому и наша держава.

Є в слові прийдешных часїв серенча,
Є радїсть русинського чуда –
В русинському слові свій край величай
И завтрашній динь у тя буде!

СПЇВАНКА ЗА ИСТИННУ ЖОНУ

Ньит, не лем гикой звїздочка ясна,
И не лем вта, што вд пїллхх сохт свободна,
Знай: истинна жона – тота жона,
Котра дає того, што дати годна.

Ни вповісти, ош – жертвує собов,
Хоть дись штось аттакого и было...
Любови сь хотїв? На! – бери любов!
Тепла ись хотїв? На собі – тепло!

Сама уд тебе ни попросить нич,
Хоть вд бьяндика ся ни вткаже.
Кой май ти тяжко – ты її поклич:
Руками удведе напасти вражі.

Я знаву што вто – истинна жона,
Таких стрічав им много досї:
Она така, ги звїздочка ясна,
И всьо дає, што ни попросиш!

СОНЕТ – I

Ушытко, што уд Господа попросиш –
Дїстанеш, лем на Нього уповай.
Тверду надїю в свому серцю май:
Господнє Слово Дїлом плодоносиць.

Я – памятаву! – був малый и босый,
У молитвах просив им: – Боже, дай
Солодкїв мойїв Мамці вічний рай
Меж убраных Тобов жїн–мироносиць.

Я онь зомлїв, коли на вшыткый сад
Косицями Господь Бог написав:
– В раю у Мене буде твоя Мама!

И такый нараз чорна смирть прийшла,
И Мамку мою вд мене повела
У Божый рай... через могилну яму...

СОНЕТ – II

Кіть уд народжіня в сїм світї я – бідак,
Ни віруву, ош дись колись богатим буду,
Бо што раз и навхтема Бог присудить,
Вто споконвіку буде вже лем так.

Нитко ни вповість, ош тружуся я хоть як:
Ушыткый свїй живїт кладу на вївтарь труду –
За вто, што чиню я, ни раз ня хвалять люде,
Лем иппен дутка в руки ми ни йде нияк.

Мїй реклик ветешный, поношені пачмагы,
Топанкы просять істи, калапа нис...
Та попри вшытко ни впозїруву, ги трагїк –

У грудьох серце ся по молодому бс:
Дав Господь Бог менї моє житя й дорогу,
И я за йсе ся благодарно молю Богу!

СОНЕТ – III

Началник сьогосвітний ня судив
По всьох законах свого беззаконня -
Ги гьд жалом, ввїн языком водив
Удгорі пуднимавучи копону.

Мойыв малиньков книжочков стихїв
Державно потрясавучи в долонях,
Овїн слова державні говорив -
Слова ниправедного гнїву повні.

А я на нього мовчкы позирав
И сам собі надьжогливо гадав,
Ош ввїн бы ни ходив у грїзних суддьох,

Ош ввїн бы сїв й мовчав собі, ги куря,
Кыдьбы лем знав яка страшенна буря
Пудниматься й гуркоче в мене в грудьох.

РУСИНСЬКІ ХОККУ

У світі я – нитко.
Й імня мос пропало,
Гикой біжолмы цвіт

***

Ты што, слимаку, хоч?
Вать улїзай из хыжки,
Вать спрячса в нїв домак.

***

Дїтвача имать снїг
Онь докїть му долонї
Ни збілївуть доцят.

***

Понадо мнов ворона
Летить шїковно так –
Онь своє карканя вбыгнала!

***

Думав им, ош мїй огинь загас,
Й засунув им у попїл руку –
Онь до кїсткы ня спекла спрятана грань.

ВОСЬМИШОРЫ

На мене ты руков махнула,
Щи й кажеш: нигда сь ни любила!..
Кить штось казала – вто вбманула,
Бо не было зо мнов ти мило.

Айбо кой вижу тя слызливов,
Та кажу ти в гүрку минуту,
Ош я – розумный и щасливый,
Бо дав им ти ся убманути.

***

Я ся днись по чесному признаву,
Ош за свої довгі шістдисят
Бїлш ги шістдисят раз полюбляв им,
Й каждый раз любви бив им рад.

Было діло и в яри й на осїнь,
Лїто и зиму м ни проминув...
Слава Богу люблю я и досї,
Й каждый раз – її! – єдну!

A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are several folk art motifs, including circular faces with large eyes and mouths, and elongated, rounded shapes with horizontal stripes.

***

За нашов хыжов у густющѳв хащи,
Куды вночи и звѳрь ся ни пробиратьъ,
Малое потя голосом дрыжащым
Знакомо спѳвать – онь душа завмирать...

Які бысьме ни были днись розумні,
А нигда бысьме вже ни розгадали:
Ци потята яли спѳвати сумно,
Ци мы самѳ домак сумными стали...

***

Там, де Сѳнявка скаче
По камѳню ховзкѳм,
Вже нитко ни заплаче,
Ош я – в гробѳ тѳснѳм...

Там забыли Ивана,
Ош – курицмав й такый...
Мамин петек вовняный
Грѳе моѳ кѳсткы...

***

Молодий им був, и – грішний!..
Грішний, айбо – молодый!
Днись – старый: живу неспішно,
Нич ни чинячи біды...

Я живу безгрішно й чесно.
Всьо – ги в пїллomu кінї.
Лем тото – неинтересно
Вже й менї...

***

Донька вто ни знає, бо щи – молода,
А я вже – ни молодый...
Мене, слава богу, навчила біда
Як жити после біды!

В старому городци косіці нові
Готовляться веричи цвіт.
Старі й молоді сьме – еднако живі,
Лем – ни еднакый нам світ...

***

Бріхню и люблю, и восхваляву! –
Віруй мені:
Брешу, хоть иппен хїсна ни маву
З тої бріхні.

За вто, ош брешу, ни додївай ня –
Каждаго дня
Брешу, бо – правда дуже нифайна,
Файна – бріхня!

***

Надоїв ми, й бїлше не принаджу го,
Хоть сюды удянь жаждиво здрить,
Бо того с, чиялдове, надьжога,
Што пыскуе лем, пыскоче, пысконить.

Надоїдливый, ги муха, надьжога,
Пустослївный, многоговїркый.
Господи! створив такого сь нашто го?!..
Господи! убым лем ни такый!..

***

Янгел крозі половінь пролетить,
Нащивить малых, старых – слабых,
Ниваловшных, ковдошів, поетів... –
Ушлодків наремної судьбы.

Я давно чекаву го, и вижу:
Близько махать крылами, спішить –
Янгел залітає в мою хыжу,
Спрятану в таків страшнів глуши!

***

Довга ніч, а світло ся загасло –
Темно ся у хыжи, ги в норі.
Очи м запер, и стає ми ясно,
Ош аттак ми быти до зорі.

Думати, што было, вже м ни годен:
Там, у прійшлomu, – едны страхы...
И ни хочу знати – кільки годин...
Споминаву читані стихи.

***

Кланяш ми ся: "Добрий динь!" –
Айбо што ми з того –
Сижу собі я, ги пинь, –
Доброго – ничого...

Сижу в свойїв голытьбі –
Ты ня ни пудопреш...
Кажу так ги с тобі:
"Дуже динь нидобрий!.."

***

Ты з домї рїтко де вже йдеш.
А дома – вткрыв корчажку,
Й коли напиваш ся еден,
Товды пянїєш тяжко.

Чому – еден?!.. Чому ты – пш?!..
Яка тому причина?!.. –
Жоны – нис..., діти – нис...,
Сусїды – ни родина...
Й – гїринька каждая днина...

СПЇВАНКА ИЗ ЛАТЫНСЬКЫМА ПОСЛОВИЦЯМИ

Што м годен вповісти, коли сік транзіт
Глорія мунді¹, й здалекі дразнить:
Сонце заходить – лем думка світить,
И моя фловбертка уже ни стрілить.

Бо знає каждый: ін патріа натус
Нон ест и ни буде профета вокатус².
Лем кой го розпнуть – спізнавуть пророка,
А докї живе ввійн – една з ним морока.

Бирїв и фішкаррош кажуть: дура лекс,
Сед лекс³, лем каждый парламентарь – пес:
Кить треба – гавкне, а треба – вкусить...
Нитко живых нас у рай ни пустить.

Довго я віровав, ош нон схоли,
Сед віти дісцімус⁴, а днись ніколи
Вто схосновати, што м знав дітинов –
Задарь им книги рыв, ги кыртина...

Богатый каже: плодите, цівес⁵!
А я в отвїт му: ци ни хотїв бысь?!..
Житя минає, гибы й ни было:
Творця – на попїл!
Судю – на мыло!..

¹ Сік транзіт глорія мунді – Так ся минать мирська слава.

² Ін патріа натус нон ест профета вокатус – У нашїв утцозинїнї нис пророка заклицувочого.

³ Дура лекс, сед лекс – Закон твердый, айбо вто є закон.

⁴ Нон схоли, сед віти дісцімус – Не для ошколы, ай діла живота ся учиме.

⁵ Плодите, цівес – Бийте в тапші, чияде.

МОЛЕНІЄ

Щастя, ци нищастя, всьо – всевышньое:
Завтрашнього я ни маву, лем – иннишньое.
Серед світу по вкраинськы свинського.
Кывавуся туй – дараб русинського.
Я живу битіжно й сигіяшно,
Так што вже и вмерти ми ни страшно:
Кить иннись умру, товды зо мнов
Вмре навікы няня й мамы кров.
Господи мий, изза чого русин
З сього світу ся згирити мусить?!
Хоть инниськы світ тяжкый, кырваый,
Уд загыбели нас, Господи, заваруй!

СПЇВАНКА УМИРАЛНА

Динь був закуртый, и быстро прійшов им го.
Нїч стала вічнов – обы йїв фрас! –
Нис на землі нич довжого,
Гикой жита после нас.

Хліба было мало, й сурітно йзів им го.
Кить ни чуеш голода, товды сь умер.
Уд кїстки в гробі нис нич май білого –
Милувучися нив, и червак ї ни зжер.

Добре й весело жити хотїв им довго.
А жив им пїлло й мало – онь ми чудно типир.
Повіруй: нис на землі нич май сумного,
Гикой жита докї сь ни вмер.

СПЇВАНКА ЗА СТАРЕЧОЄ ПОРОЗУМІНЯ

Лем в старости м порозумів,
Ош што ся стане зо мнов:
Я відів міліоны жисьїв,
А смертив умру сднов.

Утрата ни буде тяжка
Ни цїмборам, ни врагам.
Лем иппен слыза мулька
Цяпне из ока вам.

Я руки на грудьох исклав,
А душу м пустив у рай:
Я своє уже доконав,
А ты щи живи – конай!

СПЇВАНКА ЗА БЕЗНАДІЮ

Житя – пустое, а люде – бідні,
Щастя, вать радїсть – не споминай:
На коштурах дны идуть безслїдно
Через русинський скорботный край.

Добра ни знаву, зла ся ни бою,
Перстом кнуги м годен лем нїч –
До фраца чорна душа вся моя,
И в погарі вже ни вижу нич.

Як типир быти, з чим дале жити:
Тїло – нїмое, душа – нїма.
Забагатїти, и – всьо пропити?!.. –
Житя – тюрма, а могила – тьма...

СПЇВАНКА ЗА ЯРЬ

Настала ярь. Пуд птичі голосы
Русинські газды вд оранці ся ладять:
Пегасїв повпрягали у возы
И гній маржный вивозять на дарабы.

Настала ярь. Пуд рохканя свини
Русинські музы шкрепчуть у сусїках:
Запасы кїнчені – голодні ярні дны
Проходять, ги на коштурах калїкы.

СПЇВАНКА ЗА МИНУЩОЄ

Дощ паде, а я скирдуву –
Мечу сіно у стогы.
Ты ревеш, а я ни чуву,
Хоть ни чувуть и богы
Як болять душа у тебе,
Як кырвавється душа!..
Сірое біліє небо,
А пуд ним біжить лоша,
Перекусувучи хмары,
Воздух копытом бючи...
Грішному ми мало кары,
Хоть роками йду вночи,
Хоть роками дня ни вижу...
Хоть траву м ши ни косив,
Я на вилы шпатно нижу
Што знизати ниє сил!..
Дощ паде, а я скирдуву.
Ты ревеш, а я ни чуву.
Так ни чуєш ты й мене –
Всьо в отділности мине...

СПЇВАНКА ЗА ТРИВОЖНОЄ ЧЕКАНЯ

Йгра гігантів – грім у горах,
Ги граніт, гримить, гуркоче.
Грізна хмара гнеся згорі –
Розруняти горы хоче!

Блискавиця воду лиже!.. –
Што туй буде – я ни знаву...
Уд земли м нагнувся ниже
И – чекаву!..

Лем – чекаву...

A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are several folk art motifs, including circular medallions with faces and elongated, rounded objects with intricate patterns.

СПЇВАНКА ЗА РУСИНСЬКОЄ ССВАЖАННЯ

Ни треба нам ничїї рады,
Коли валовшні сьме аццяк:
Зыйтися ведно – лем на ссваду,
Любити – лем навкримішняк.

Забыв им як ня вчила мати –
Никому чести най ни врву:
На мене любиш ты плювати,
Та й я на тебе поплюву.

Мене язык твій з калом змішать...
Та й я ни тот, што промовчить...
Врагы ся з того лем потїшать,
Ош русин русину шкабрить.

Яка в нас чисть, така и слава:
У ссвадї, в злобности живім...
Ривім, ош в нас ние державы!
Но, айбо голосно – ревім!

СПІВАНКА ЗА ТОТО, ШТО Є ТИПИР

Здрю на возі́р – там сні́г зримо
Тане и тече на скло.
Я любив бывало зими,
А типир люблю тепло.

Файна в склянці палинчина,
Шовдырь – закусь ни проста!..
Я любив колись гостини,
А типир им сам упстав.

В хыжи тихо, глухо, темно,
Дись шкребуться павуки...
Сяк дійшов мій путь наземный.
И тото вже – на вікы!

СПЇВАНКА ЗА РУСИНСЬКОЄ СЕЛО

В небі нахмарено –
Хмара, ги корч.
Кїсточкы мамины
Болять на дощ.

Запахло вальками,
Бо туй вирсть бють.
Мозолї няньовы
Тверді, ги друг.

Сонце дїтинськoe
Вд хыжам ся тре.
Село русинськoe
Нигда ни вмре.

СПЇВАНКА БЕЗ СЛЇВ

Сонце ся хмарами крыло.
Хмары кырваві плыли.
Вшытко сисе уже было.
Лем ни тямлю коли.

Жоны си просять сіді
Смерти! А смирть ни йде...
Вшытко м сисе уже відів.
Лем ни тямлю, ош де.

Нїч уд страху всинїла.
Вд голоду динь вжовтїв.
Вшытко йсе чуву тїлом.
Туй й типир. Без слїв.

СПЇВАНКА ЗА МОГО ДІДА

Я відів сон: мій дїдо на престолї
Сидїв у ороньовых постолах:
Король, вать – царь, ци – у дивадлови грав ролї?! –
Мав мозолї, гикой застола, на руках.
Ни знаву што ввїн: йграв? корольовав?!
Ци – по тяжкїв роботї уддыхав?!..

СПЇВАНКА СПЇДСПЇДНЯ

Тигла впала из фершлога,
Малтер брызнув на стїну.
Возїр вткрывся, ги берлога, –
Нич ни витко в нїм унну.

В головї слова брынїли,
А до рота ни текли.
Айир мав тугос тїло,
И впирався в тїла слив.

Молоко текло в товканю.
Слово з рота ни текло.
Нич ни звїдав им Поланю,
Што йїв весело бы ю.

Динь ся поклонив коровї,
И в хлїві, ги свїчка, згас.
Слово терлося у слово,
И у час вдарявся час.

СПЇВАНКА ЗА ВТО, ОШ ВСЬО МИНУЩОЄ

Динь иннишний вїтрами продуло.
И я чудуву ся, ош як є:
Всьо, што было, тото ся минуло,
Всьо, што буде, того щї нис.

А накїлко реальный динь днишний:
Горы, села, одежа, іда?!..
И накїлко є вышний Всевышний?!..
И накїлко є в Ньому нужда?!..

Айбо нашто ми кывати Бога,
Кой ни годен кнути м себе!..
Динь иннишний, иннишня дорога
Вмруть й забудуть – мене. И – тебе.

СПЇВАНКА ЗА БЕЗСМЕРТНІСТЬ

Безсмертності нис. Лем є безсмертна тьма,
Што в кожного начинаться уд гроба –
Там всі кышіти будеме кышма,
И червакы нас догрызуть без злобы.

Ни буде нас, лем будуть вты сліды,
Што мы роботов на земли лишили.
Кить спомнянуть нас, вповідять: – Діды!.. –
А тко й які діды – тото забыли...

Ние безсмертності. И каждый, тко жие,
В тіснів могилі найде свій притулок.
Ты хочеш памяти?!.. – Тото, што днись в тя є,
Собов наповнїюй, докїть ни минуло!..

Та й вто марнота, бо – безсмертності нис.

СПЇВАНКА ЗА ГОСТИНЫ

Йой, якоє файноє житя,
А каммай товды коли гостина.
Добре, що прїйшла без воротя
Молодїсть, а старїсть наступила.

Бородатый сижу за столом
И до пяных вдянь ся призираву.
Пю вино, стегно ім за стегном,
Кїсточкы у ворошок складаву.

Нич думкы у голову ни йдуть,
Лем у черево идуть вино, колбасы...
Я своє прожив. Дїйшов свїй путь.
Щи – не червакы мене, ай – я ім мнясо!

СПЇВАНКА ЗА ВОЙНУ БЕЗ ВОЙНЫ

Што такое война?

– Втіканя, страхи...

Што такое война?

– Голод и блыхы...

Што такое война?

– Смирть и ковдошня...

Што такое война?

– Спокою ни дня...

И хоть на Вкрайніні
Войны днись ние –
Мир. Та як в дны мирні
Нарїд наш жиє?!,

– Смерти – бїлш, ги в войну –

Голод, холод, страх...

Чутися достойно

Годен лише враг.

Україніні – слава!..

Братя, русины,

Вкраїнська держава

Бе нас без войны!

СПЇВАНКА ЗА МУЗУ

Над рано, кой темно ся в хыжи и вон,
Кой я щи доникуву третій свій сон,
Муза покровиць з ня нагло стягла:
– Вставай! – ждуть на тебе великі діла!..

Я Музу поплескав по теплім заду,
Устав, и промыти здрячки свої йду.
Голод в жолудку трубов выграє –
Ни ім нич, бо їсти у хыжи нис.

Сякі діла денні дали ми богы:
Позычити гроші, ни вдати довгы,
Богдай дись пуд вичйр штось веричи в рот,
И гүрко клясти ганьбу денных жеброт!..

Йсе всьо, што вдинь было. Хыба йсе діла?!..
Богдай бысь ты, Музо, нигда ни прийшла...

СПЇВАНКА ЗА КОРОЛЯ

Вода на ріці урвала гать,
А динь розорвала – тьма.
Иду и гадаву: – Вать – вать! –
Типирь, коли ніч німа,
Я свого врага без ножа убю! –
Та туйкы м учув и – став:
Звізды из мене мийриг шють,
А май велика звізда
Коронов на голову сіла мені,
Бо я в сїм селі – король!..

Бывать, што в серци великий гнів
Топить піццька боль...

СПЇВАНКА ЗА ДІТИНСТВО

Кілько раз бым ни прийшов в Осій,
В щастю м ся ни годен накупати.
Й гойкаву минуті:

– Стань!

И – стій! –

Лем минута ймак ни хоче стати.
Й – ни стає:

Аттак колись селом
Туй моє дітинство протекло...

СПЇВАНКА ЗА РОЖДЕСТВО

Нїч.

Зима.

Село.

Дїтинство.

Пїзно.

Трое дїтвакїв йдеме путьом.

Й туй на путь ми уйшли дуже грїзно

Урагы... –

Нараховав им дисятьох...

Нас – лем трос:

И – слабі, й – голодны...

Й стало ми товды натїлко зло

Не тому, ош нас побити годны,

Ай тому, ош...

бїйкы ни было:

Через динь ся начинало Рождество.

Й ни збылося бїйкы торжество...

СПЇВАНКА ЗА ПУСТОТУ

Чиню гріхы,
Які вже й Бог ни считать.
Пишу стихи,
Які нитко ни читать.

Иду путьом,
Што пре у пекло з неба.
Живу житьом,
Што го й мені ни треба.

СПЇВАНКА ЗА МОЄ ЖИТЯ

Слава Ісусу Христу!
А може – слава й мені?!..
Наїлася коза листу...
А я ся наїв брехні.

Я віруву лем – у Бога!
А Бог ня – ни упознає...
И тягнесь моя дорога
Туды, де щастя ние...

Я – сам. Туй живу – на світі.
А дале – згниву в землі.
Сонце – не мені світить.
Тко моє сонце спалив?!..

Сьплесья з неба – попіл.
А на землі – гній лежить!..
Жити я – дуже хотїв.
Айбо – ци я вто жив?!..

СПЇВАНКА ЗА ВШЫТКО ФАЙНОЄ

Кой хмарами небо забили вітры,
Гет хмары м у небі розміх помелом,
И нараз им звiзды вшорив у шоры –
Я хочу обы вшытко файно было.

Потому м поникав на зимлю долї:
Узяв им у руки тугое скребло
И зшкрїб им всю паскудь з села, гикой лїд –
Я хочу обы вшытко файно было.

А дале м поникав у двір мїй и твїй,
Куды всякі бiды судьбов натягло,
И гет им зметав усї бiды, ги гнїй –
Я хочу обы вшытко файно было.

Запратана в серци ся вткрыла душа –
Боляща, плачуща, слабка, гикой скло... –
Стояв и мовчав – нич им ї ни втїшав,
Хоть... хочу обы вшытко файно было...

СОНЕТ ЗА ПРОМИНУЛОЄ ДІТИНСТВО

У проруби сполокана верета,
На шпарзі висячи, замерзла вже домак.
Кочолі на ногах, на грудьох сведер –
Я йду ся ховзати на льодяный арсак.

Арсак, ги скло, летить крозі заметы,
Лїд світиться, погойкує дїтвак
Такое штось, што зза страшного лета
Ни врозуміє анитко нияк.

Из рота, з носа клубами бе пара,
Челлені руки, бо – без рукавиць...
Все скорше й скорше! – чуву вже ош зараз

Вать в небо злечу, вать упаду ниць!..
Вто была скорїсть! Айбо дниська знаву:
Рокы дїтинські щи май скорше пролітавуть!..

A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are several circular and oval folk art motifs, including stylized faces and abstract designs.

СПЇВАНКА ЗА РУСИНСЬКОЄ СЛОВО

Світять, світяться слова русинські,
И хосновані, й мало хосновані иннісь –
Лучики йих, ги ручки дїтинські,
До серців стражденных дотяглись:

Пестять нас, дають нам силу жити,
Бо типир лем рїдні нам слова
Годны нас уд смерти вборонити –
Наша кров уже лем в них жива.

Кров тота, гикой вино, игриста,
Світлом ся стає, кой рве ся вон
Повна силы, гикой сонце, чиста –
Ни терпить нияких перепон.

Русины! Нас додручали вд смерти –
Удобрали всьо, што в нас было...
Лем ни дайме з памняти истерти
СЛОВО, што сам БОГ нам на чоло
Написав, обы нас берегло!

Слово – нашого безсмертя жерело!

СПЇВАНКА БОЯЛНА

В собі сам я за себе ни боюся нич –
Вбіють..., забудуть...
Вать на душу пустелна опуститься ніч –
Сам з нив буду.

Я ни боюся нелюдів што ми грань лжи
Мечуть в очи –
Ни уд свойых близьких, ци далеких чужых
Нич ни хочу.

Я за правду ся мою ни бою ни цят –
Вна живуча:
Вмру – та правду до цілі мій цїмбор, вать брат
Сам додручать.

Єдного ся лем бою – розлуки из нив... –
Вже ї чуву...
Боже мій! Пронеси!.. Пропусти!.. Промини!..
Бо – не збируву...

СПЇВАНКА ЗА ЧАС И ЗА ПРОСТЇР

За секундів йде минута,
Вже йїх тьменна тьма прїїшла! –
Мїсяці з роками ровтов:
Час иде в моє село!

Є в селї глїбока ямка,
Што ни витко йїв динця,
Час, ги мед, ся ссыпать тамкы,
И нис тому кїнця.

Вже привыкли люде прости,
Ош у них часу – вікї!..
Лем ни слухає йїх простиїр –
Розплываєся в боки.

Горы, долы, рікы, море
И далекий океан
Розплывавуться на горе
Осїйчан–єдносїльчан.

Вд ямці тїв, де час налито,
Прийдеш – всунеш руку в мед,
Йї на долони в тя розлито
Вто, што відїв Архімед.

А протягнеш руки в боки –
Иппен мийтер уд плеча! –
И в души в тя сум глїбокий:
Простиїр втїк – упстався час!

A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are several circular and oval folk art motifs, including stylized faces and abstract designs.

СПЇВАНКА ЗА ЛАЙКЫ РУСИНСЬКІ

Из свальбы в сусіды, де нич им ни пив,
Й зо мнов убыйшлися по свинськы,
Ишов им, и лав им у вшиткых чортів,
Хоснувучи лайкы русинські.

Злі потята понадо мнов, ги дурні,
Штось каркали по сатанинськы...
Втямив им: вты потята лали мені,
Хоснувучи лайкы русинські.

А пак, фаранный, над ріков им сидів,
Што бігла зпуд гїр полонинських,
И чув им: ссважалися рыбки в воді,
Хоснувучи лайкы русинські.

Й товды – тверезый! – им домак врозумів:
Слїв наших ни пїбють чужинські
Онъ докїть живый ткость бы бисїду вїв,
Хоснувучи лайкы русинські.

ЕГЗЕГІ МОНУМЕНТУМ

Я памятник себе воздвиг нерукотворный...
(А.С. Пушкин)

Я пам'ятник собі вчинив из б'яля,
Ид ньому путь отавов им обклав.
Вв'йн довго бы стояв, кыд'бы огню ни было,
Вать вбы го к'їнь голодный ни зожвав.

Та в дн'юви завтрашн'їм ци будуть конї?
Та в дн'юви завтрашн'їм ци будуть русины?!..
Хоть я чинив ушытко, што м б'ыв годный,
Вбы м'їй народ ввыйшов у нов'ї дны.

Бо з ним увыйду й я ял'ї часы витати,
И в навхтемашн'ї дны з рунин до полонин
Т'ямити будуть ня онь док'уть у Карпатах
Упстанесе хоть лем еден русин.

З рунин до полонин – най без страшного гойку! –
За мене вчувуть вс'ї – заможный и б'їдняк:
Схохолений гуцул, щци дниська дикый бойко,
Наремный долиняк и гам'їшний лемак.

До кедвы буду я русинському народу
За вто, ош лайков им спати ни давав,
Што в рабськый час им говорив йим за Свободу,
И уйти з ководства м йих призывав.

Будь, Музо, кедвешнов, таков, ги Бог прикаже,
Ни б'їйся лемзы, а св'їй гонор май:
Ни в'їруй у того, што вкрайиниць ти каже,
И з болваном ся ни ссважай.

СПЇВАНКА ЗА ВИХОДЯЩОГО ИЗ РУСИНЇВ

Вихожу один я на дорогу...
(М.Ю. Лермонтов)

Виходжу єден я из русинїв
Й нараз ся записуву в жида –
Доста было быти письсьым сыном,
Доста м в русинах терпїв бїды.

Пейсликы боркати утпуцаву,
Убрїзаву пуцу, в бужню йду,
Дїточок у хайдер заганяву,
Споживаву кошерну їду...

Вбы жону на рифку помїняти,
Прошу: – Рабин най благословить! –
Айбо чуву рабина казати:
– Што вто туйкы русином вонить?!..

Гий, вы мої пейсликы боркати,
Пуцо моя вбрїзана домак,
Нич ни знаву, што жидам казати –
Ци й поправдї рабин ни дурак?!.. –

Вижу: жидом русину ни быти –
Русин ни ганглярь и ни махлїв...
Айбо вбы ся чоловїком чути,
Вд кому виходити з русинїв?!..

Виходжу єден я из русинїв
Й пишуся каммай у мацкалї.
Сижу собі, троцкаву насїня –
Лем на языці в ня молозі.

Добре вже гуду на балалайці,
Щи й танцюву руськым казачком,
Думку каждую умачаву в лайці,
Кить ся поклоню, та – матюком.

Погары хоснуву лем граньоні,
Палинку варю из бурака,
На закуску – огіркы сольоні,
А "Калінку" знаву вд дїтвака...

Я ни мушу быти дуже вченим
Вбым дись революцію вчинив.
Пїбю низависимыхх чеченїв,
Так ги колись чехїв им побив...

Де ни стану – всяды мене слїдно.
Уд дїтинства палинку пючи,
Я по пянці дїйду до Берліна,
Тверезый – ся встану на печи...

Лем – и мацкальом, видав, ни буду,
Бо ни упо тїлко, ги мацкаль,
Ни пїбю я тїлко много люду,
Ни затопчу в кал свою мораль...

Виходжу еден я из русинїв
Й пишуся в украинці–хохлы:
Шаровары найду дись челлені,
Для чумацтва вкраду дись волы...

Голову побрытваву, й лем звирьхы
Лишу оселедець-гириньок.
Кить захочу їсти, та – потихы
Запру ся у хыжи на замок.

В пазусї носити буду сало,
А варити попригашный борщ,
Їсти так, обы ся нич ни вптало –
Ни проси, ни звїдай, ни бормоч...

Буде в ня жона – товстенна рохля,
З нив начиню много дїточок...
Заживу так, вбы в сусїды здохли
И тия, й корова в куртый срок!..

По исторїї такоє втешу! –
Нафалшивлю документїв стос,
И, ни челленївучи, забрешу,
Ош украинцьом був Исус Христос!..

Хоть всі знавуть: вкрайинце вто – Кучма,
Злодїй Лазаренко и Кравчук!..
Й ты, русине, дуростив ни мучся –
Най тым украинцьом буде дюк!

Бо кить я ся русином уродив,
Та вже тко ня перечинить?!.. Як?!..
Посеред якого огорода
Бураком ся вродить пастернак?!..

Я – русин був, єсьм и буду,
И за вто мене честувуть люде!

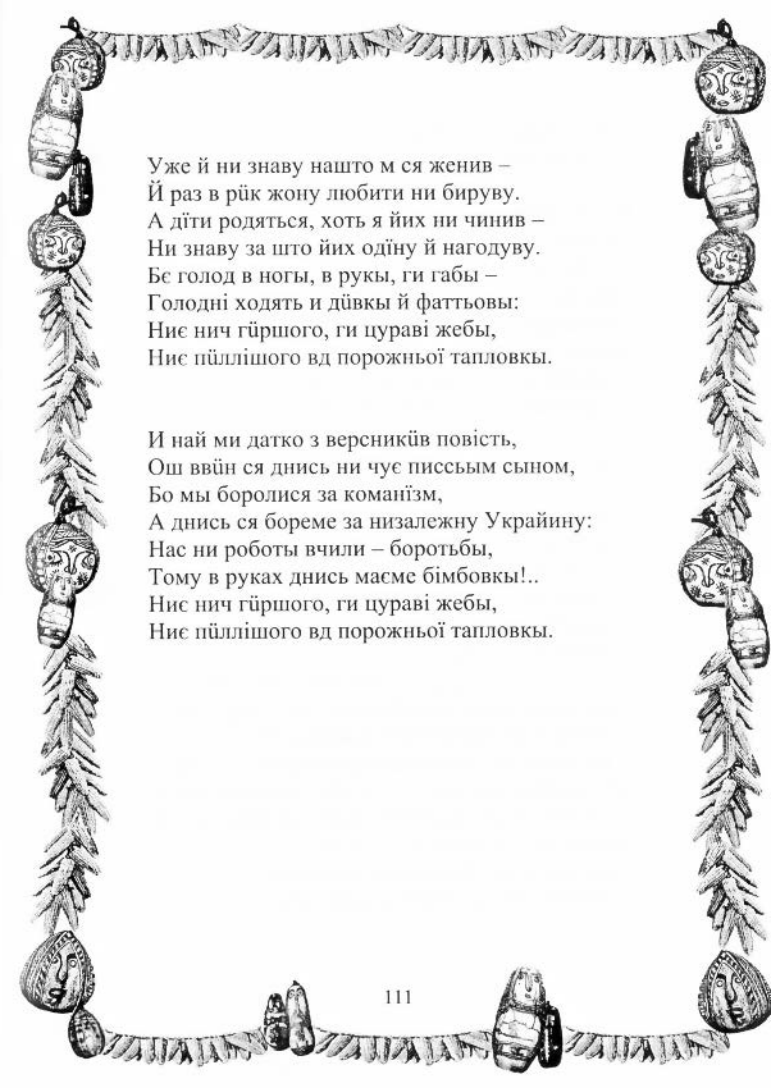

СПЇВАНКА ЗА ТЫХ, У КОГО НІЄ ГРОШИ

Най у житя такое вдарить грїм
Кой варышом идеш, ги пес побитый,
В топанках цуравых, у реклику старїм,
И нич нигде ни годен ись купити:
Без гроши й Кротон чуся слабый,
Стає ягнятьом, тко був перше вовком –
Ние нич гїршого, ги цураві жебы,
Ние пїллїшого вд порожньої тапловкы.

Тко має гроші – має и іду,
А я ни куплю – лем хыба попрошу.
Уже давно на вілет не иду,
Бо нашто там такі, ги я – без гроши?!..
Возитися на луксоши м забыв –
Пїшком усяды йду, худый и жжовкый:
Ние нич гїршого, ги цураві жебы,
Ние пїллїшого вд порожньої тапловкы.

Скриплять, ги нимацині, ми кїсткы,
У гымбеци болить, в копони коле,
Айбо ни маву гроши на лікы,
И, видитьмися, што м ни мав николи.
На нїч постилї наші, ги гробы,
Нас, битїжных, до рана прячуть мовчкы:
Ние нич гїршого, ги цураві жебы,
Ние пїллїшого вд порожньої тапловкы.

Уже й ни знаву нашто м ся женив –
Й раз в рік жону любити ни бируву.
А діти родяться, хоть я й их ни чинив –
Ни знаву за што й их одіну й нагодуву.
Бе голод в ноги, в руки, ги габы –
Голодні ходять и дівки й фаттьовы:
Ние нич гүршого, ги цураві жебы,
Ние пїллішого вд порожньої тапловкы.

И най ми датко з верникїв повість,
Ош звїн ся днись ни чує писсьым сыном,
Бо мы боролися за команїзм,
А днись ся бореме за низалежну Украйину:
Нас ни роботы вчили – боротьбы,
Тому в руках днись масме бїмбовкы!..
Ние нич гүршого, ги цураві жебы,
Ние пїллішого вд порожньої тапловкы.

СПІВАНКА ЗА ТОГО, У КОГО МНОГО ГРОШИ

Діла и серенча ведуть до гроши,
А я динь-ніч в ділах и серенчи.
Та й ни тямлю вже динь такый хороший,
Обым нич ни робив, ай – припочив.
Кить ни трудом, та хытростив и битков
Збираву свое так онь им упрів:
Я каждый динь кїнчаву ни молитвов,
Ай пунтошным рахунком грайцарїв.

Ткось гадать собі ош овїн богатый,
Бо мас доста изрїв, и – майно.
А я бым хотїв гроші всі зыбрати,
Што суть иннись, што были дись давно.
Кить бисїда за гроші – ріжу бритвов:
И за єдну копійку бым зомлів.
Я каждый динь кїнчаву ни молитвов,
Ай пунтошным рахунком грайцарїв.

Я ненавижу попїв и жеброту,
Бо йим усе давай лем, та – давай:
Ты ни ковдуй – впрягайся у роботу! –
Свій газдїський вїз динь и нїч дручай.
Сяк не лем я – ацяк уповість й жид вам,
Украйиниць за дутку бы злурів!..
Я каждый динь кїнчаву ни молитвов,
Ай пунтошным рахунком грайцарїв.

A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are various folk art motifs, including circular medallions with faces, elongated teardrop shapes with faces, and other abstract designs.

Приходять в Пїдкарпатя галичане
И всьо крадуть без совісти й стыда.
Лем я чинити так ги вни ни стану:
Вни – чужаки, йим всьо в нас – ворожда.
Копійка добываєся гонитвов,
Фаратшагом наострених мозгїв.
Я каждый динь кїнчаву ни молитвов,
Ай пунтошным рахунком грайцарїв.

За дїл ни вздрїв им як ми вмерла мати,
Жона пїшла вд ня, діти вд ня пїшли...
Айбо я дале буду зарабляти,
Обы у банках конто ми росли.
И най мос богатство файно злить вас –
Тко в нас атак ги я розбагатїв?!..
Я каждый динь кїнчаву ни молитвов,
Ай пунтошным рахунком грайцарїв.

Роки прїйшли. Мене вбалеє старїсть,
Лем – докї м годен! – я ся ни даву.
Ни зарабляти гроші менї – кара:
Я зарабляву – значить я живу.
Обы ня ни вбыкрали – живу скритно:
Исхуд, изблїд, домак им посїдїв...
Та каждый динь кїнчаву ни молитвов,
Ай – пунтошным рахунком грайцарїв!

СПЇВАНКА ЗА ДІЛА ЧОРТЇСЬКІ

Ньит! Ни нараз ростуть рогы
У малых чортїв –
Мусай лати дуже довго,
И клясти вїтцїв,

Мусай псами вночи выти,
Пужати діти,
Возоры в ошколі бити,
Образы товкти,

Убрывати псови уха,
А котови – хвїст,
Пудсыпати цукор мухам,
В лопту пхати гвїзд.

Што ти добрі люде кажуть –
В грязь перековбась:
Умашений в чорну сажу
В постіль чисту лязь.

Всі спївавуть, ты – шипиляй,
Стань ногам на торт!...
Вбы казала за тя чияльдь:
– Ни дїтвак, ай – чорт!

Так, ги чорт, пий палинчину,
И навхтема знай:
З файного ся чорта чинить
Файный сатана!

А коли усатанішш,
Й дале – сатаній:
Упирьом будь, вовком, змийом,
Лем козлом – ни смій!

Кой за ноги ся попыташ
Вбысь лем не зомлів:
На ногах ростуть копыта,
Рогы – на чолі!

Ты уд рана и до ночи
Мулатлуй, гуляй:
Сатана – чылядник творчый! –
Паскудотить рай!

СПЇВАНКА ЗА ДІЛА ЯНГЕЛСЬКІ

Хочу я вам уповісти –
Най ни на біду! –
Люблять янгелы поісти
Лем порзну іду:

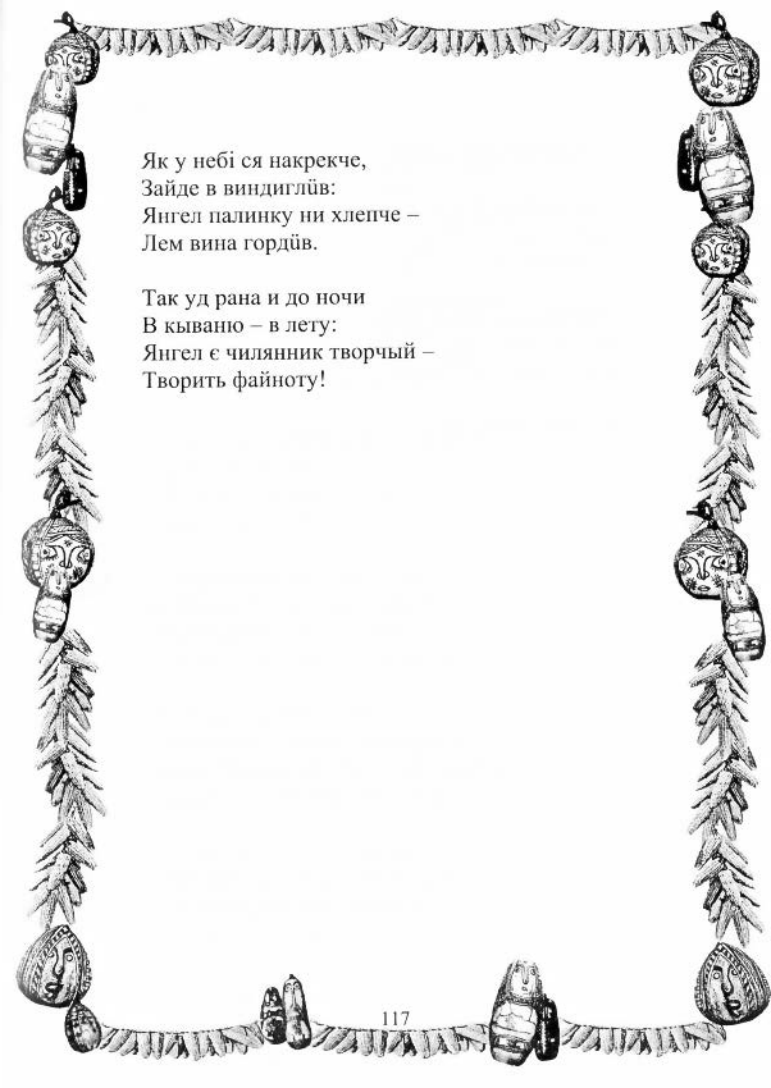
Ймуть, заріжуть собі свиня –
Божа благодать:
Хоть говіня – ни говіня! –
Нич, до лем ідять!

По іді и рук ни мывуть,
Там, де ляжуть – сплять.
А у сні, ги свіні, тывуть,
На всьый світ храплять.

Дале: пробудяться в небі,
Вичйр – выходный,
До дівок литіти треба
Докі сь молодой!

Молодый, та – файно втылый! –
В череві опух! –
Дуже тяжко тягнуть крыла
Аттакый гиндюх.

Нашто так ся наїдати,
Пидік, знавуть всі:
Тяжко янгел череватый
Літать в небесї.

Як у небі ся накрече,
Зайде в виндиглів:
Янгел палинку ни хлєпче –
Лем вина гордів.

Так уд рана и до ночи
В кываню – в лету:
Янгел є чиянник творчый –
Творить файноту!

СПЇВАНКА ЗА ГОГУ, ГАГУ И ГІГУ

У селі циганка Гога
Задушила гуску Гагу
Для співця Степана Гігы.

По циганськы плаче Гога,
Бо нигагавучу Гагу
Впхав у тайстру Степан Гіга,

А циганці вказав фігу.

ЧОТЫРИШОРЫ

Думав им стишкы йсі в смітя шмарити,
Айбо Йося Губерман вповів,
Вбым набрав у жмині повно гариків
Й начинив з них чотыришорів.

***

Там ссважав им ся, там зашкабрив –
Я ни янгел! – тото видить Бйг:
Ни шкодуву, што м мйг и грішив,
Ай шкодуву того, тко ни мйг.

***

Жив им: то – дрімав, то поспішав...
Думав, кой посідів:
Я ни знаву, ци в ня є душа –
Нигда м ї ни відів.

***

Из житьом на бйй ставу я сміло –
До всього духовного инертный! –
Я ся безпокою лем за тіло,
Бо душа у ня итак – безсмертна!

***

На свому куртому віку
Я свідком був таких паскудств,
Што на Страшний Суд я ни прийду,
Вбым ни вчинив комусь обиду.

***

Кить ни буду ся Бога бояти,
Та вповім му, ош вто ни по ділу
Мою праведну душу карати
За гріхы мого грішного тіла.

***

Ты задарь так брехливо здриш –
Твоя душа, гикой кырница! –
Вповіш мені из кым ты спиш,
И я вповім, ош што ти сниться.

***

Вже годен им типир
Без бріхонь вповісти:
Я ненавижу Смирть,
Й тому – чишо діти!

***

Лем им типирькы осознав,
Ош йде житя все гүрше:
Я многым жити заважав,
А вни мені – щи бїлше!

***

Мені ворожка ворожила тайно,
И дуже тайно ми вповіла,
Ош в мене у житю всьо годно быти файно,
Хоть годно быти й пїлло.

***

Без помылкы м ни прожив и дня:
Раз им був – ги вїл, раз – ги тия! –
Правду мавуть вты, што ня хваляць!
Правду мавуть вты, што ня й ганяць!

***

Удкрыв для себе я случайно:
Де нас ние, там дуже файно.
Айбо кить мы хоть раз там были,
И там стає страшенно пїлло.

A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are several folk art motifs, including circular medallions with faces and elongated, rounded objects with faces, possibly representing traditional Ukrainian or Carpathian folk art.

***

Призна́ву ся вам, цімборове:
Кой по из вами на гостині,
Та лем по тритім погарови
Ставу я истинным русином.

***

При днишньых роздорах признатися мусиме,
Ош туй, де свій свогого бс,
Нис чоловіка май ліпшого вд русина,
Тай гүршого тоже нис.

***

За диясь пересважаных годїв
На шилиякых зібранях, в масмедіях,
Трагедія карпацькых русинїв
Бизївно учинилася комидійов.

***

Вполудне жабы заквичали,
И стала пікниця пїсна,
Домї побігли галичане –
Русин ся пробудив уд сна!

***

Настройили в нас галичане
Скульптуры своїм истуканам...
Та дасть Господь – єдного рана:
Ни галичан! Ни истуканїв!..

***

Всі пиля мене дуже вчені,
Културні, здержані, розумні...
Й кыбы ни мат мій просолений,
Та туйкы так бы было сумно!..

***

Яка – любов?! – я знати хотів,
Й циганка вчора ми сказала:
– Любов така, ги тото потя,
Што, летячи, ся на тя всрало.

***

Мені вночи гїно яло ся снити.
Йсе значить – гроші мали бы ми быти.
Лем з того сна ни маву я хїсна,
Бо нич нигде ни вижу крїм гїна.

***

Вино в погарови росов зацвіло,
Хліб свіжий смієся из бловдера.
Лем тяжко гїнови, што вчора было
Дарабом буженого шовдыря.

***

Ци с в пеклі пив з чортом блудливим,
Ци зайшов ись попїшати в рай –
Де й який бысь ни був щасливый,
А на годинку – позирай!

***

За які й чїї грїхы
Я зотлів, а не згорів?!..
Молоді мої стихи,
Вы – такі старі...

***

Так в ня на души, гикой в сїв осени –
Світлови и тьмі мош золотїти:
Маву листя, вбы го з себе зверичи,
Маву крыла, вбы м годен летїти!..

***

Гуркочу, ги повінь,
Хоть час мій ни туй є:
Иннись кить ни вповім,
Вже завтра нитко ня ни вчує...

***

Цїнуву цїмборїв, айбо и враг мерзкый
Для мене годен быти хосновитый:
Уд цїмборы ся дізнаву – тко я такый,
А уд врага – якым я маву быти.

ЄДЕН ДВАШОР

Я довго буду тым любитися народу,
Ош пив им палинку, й майже ни пив им воду.

СОНЕТ ЗА СТАРІСТЬ

Я відів як дербанку изломили
Й несли в руках, прекрасну й неживу,
Таку щи молоду, пахнючу, милу
Понюхали, и... верли на траву...

Дербанка мало, лем – красиво! – жила...
Та я вас втвітати другое зву:
Яка страшна й нифайна стара чиядь –
Уповіште ми: нашто вни живуть?!..

Ние здоровля, и краса пропала,
Лем спомины про бурю юных сил...
В нидідавому слові "старожил"
Новых жил вать ние, вать дуже мало.

Вмирати треба молодым, бо инак – кара
Паде на душу ти й на тіло: старість...

СПЇВАНКА ЗА НИПРОЧИТАНІ КНИГЫ

Ніцше, Гітлер, Фрейд и Далі
На полицю ми книжну лягли.
Я сперед ними – з Осою русин! –
Хочу ся дюгнути йих верховин.
Пілло йдуть в мене з дїтинства діла –
Я притулився на сїм боці зла,
И ни втваряву заціплених уст
Ош бы ня звідало сто Заратустр.
Глядаву свос призначіня й роль
В книзі "Аццяк бисїдус Адольф":
Гітлер в "Майн кампфі" всьо файно вповів –
Упомнянув и за нас – русинїв! –
Голос русинський в Європі затих
Бо ши ни было фюрера в них.
Та де нам до фюрера, кой до нас йде
Ши ни прочитаний русином Фрейд:
Комплексы, лібідо, мати, отиць –
Начала ни было, а йде вже кониць.
Які нипотрібні, які мы малі –
Фест змальовав нас великий Далі!

***

Бог біг уд бід,
А я – ид богу
Глядав дорогу –
Топтав свій слід.

Кой в смирть зайшов,
Товды м увідів,
Ош я в сих бідах
Стояв – ни йшов...

СПЇВАНКА ЗА БОЖУ СИЛУ

Всьо старое – што было, што вмерло,
Ни лишило нигде ни слїда –
Днись ми в памняти очи вдоперло,
Й поплыла споминань череда:

На толоці меренжують овечкы,
По долині тече потїчок,
В пачмачках на єднїв лем вервечці
В лопухах сидить сам дїтвачок.

Кличе кумця, ги цїмбора, з ямки,
Айбо кумиць штось довго ни йде –
Може кумця ни пуцать му мамка,
Авать може й нис го нигде?!..

И товды йде дїтвак до потоку,
Де и вчора удинь ввїн сидїв,
Й здрить як плавлють рыбки лупоокї
У срібернїв прозримїв водї.

Дале йде дїтвачок до обочу,
Де ростуть малиновї корчі,
А йому из корча просто в очи
Тарканистый гьд сыто сычитьь.

Витко гьд вже наївся малины,
Й дїтвачок собі рве ягїдки.
А из неба плывуть на долины
Фатьолово біляві хмаркы.

Небо..., горы..., долина... – темніють:
Божий день переходить у ніч.
И в село, де світла ся вже сівуть,
Дітвачок ни несе в руках нич.

Йся краса, што смієся и плаче,
Й дивну силу з рук божых бере,
Напоила ти серце, дітваче,
Тым, што нигда й нигде ни умре.

СПЇВАНКА ЗА ВПСТАЛІ МИНУТЫ

Мы малі были.
Мы ся играли
У май прости игры дѣтинські.

Час ишов.
Минуты ся впставали,
Запаковані в слова русинські.

СПЇВАНКИ ЦІМБОРАМ ДІТИНСТВА,
КОТРІ СИСІ СПЇВАНКИ
ВЖЕ НИГДА НИ УЧУВУТЬ

ПРОЛОГ

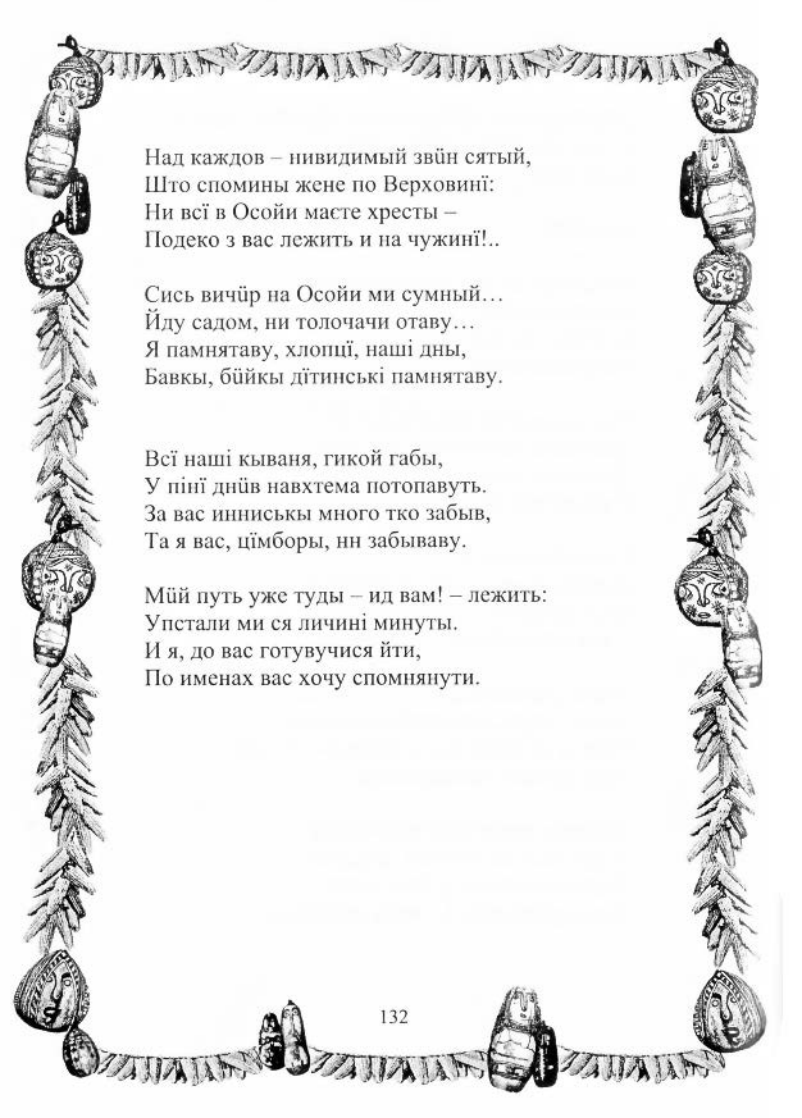
Схьлився місяць хмарі на плече,
И слухає шовковий плоскіт часу –
В Осойи час так на́стара тече,
Ги музыка эпохи Ренесансу.

Йся музыка ми на́поми́нать вас,
Дітинства мого цімборове милі:
Дітинство наше – вто Ренесанс,
В якому мы житя свої творили.

Гикой косицям грядка, нам – село:
Дорогы наші з нього поврастали.
Но, а дітинство – золотом было,
И мы серцями в ньому ся упстали.

Краса дітинських літ, ги ярный цвіт –
Косиці мруть, а памянь не вмирає:
Гибы й ни было бід, в иннишний світ
Мені лучами теплима сіяє.

Сходило сонце нам знад Обоча,
А там дись за толоков заходило...
Та дниська вижу у його лучах
Лем горбикы малі – ваші могилы...

Над каждов – нивидимый звѣн сятый,
Што спомины жене по Верховинї:
Ни всі в Осойи масте хресты –
Подеко з вас лежить и на чужинї!..

Сись вичѹр на Осойи ми сумный...
Йду садом, ни толочачи отаву...
Я памнятаву, хлопці, наші дны,
Бавкы, бѣйкы дѣтинські памнятаву.

Всі наші кываня, гикой габы,
У піні днѣв навхтема потопавають.
За вас инниськы много тко забыв,
Та я вас, цѣмборы, нн забываву.

Мѣй путь уже туды – ид вам! – лежить:
Упстали ми ся личині минуты.
И я, до вас готувучися йти,
По именах вас хочу спомнянути.

МІША БЕРЕЗНАЙ–СЛОВАЧЧИН

Де годен быти Міша Березнай,
Што, сигіняшний, жив лем дисять років? –
Я точно знаву: ввін попав у рай –
Дітвак безгрішний, чесноокый.

Ги днись тямло: час ярный задошив,
И вшитку млаку фест заповенило,
З корыта Міша шіфу учинив,
Й летить собі габами, ги на крылах!..

В ошколі Міша – первый ошколаш,
Гибы му Бог на тімня поклав руку:
Стишок удцорконить, ги отченаш!
А як ся тяг до точної науки!..

Втиць матірь му – красавицю! – привїв
В русинськoe село дись из Словаків –
Уродила в Осойи двох сынїв,
Й лем Міша – на чолї из Божым знаком!..

О, Господи, чому сь го вд нас узяв?! –
Овїн бы був май мало – академік!..
Стару словачку гибы ткось пудтяв
Уд Мішової смерти вже навхтема.

Я памнятаву Мішїв упровїд:
Мы – дітвакы – несли му грїб на плічох...
Уліті на серця лігав нам лїд,
И жаль слызами очи нам косичив...

A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are several folk art motifs, including round faces with large eyes and open mouths, and elongated, rounded shapes that resemble traditional wooden or ceramic vessels.

ВАСИЛЬ ИВАНА МИТРИКЎСЬКОГО

У Василя отиць був босоркун –
Кому штось наворожить Митрикуський,
Тому вже ни поможе й пїп осійський,
Ош бы му сват! Ош бы му кум!

Вд коровы мїг вдобрати молоко,
Вчинити так обы здыхали кури,
Вать на село нагнати чорну бурю
Прогїрклым босоркунськым голоском.

Айбо Василь у няня ся ни вдав,
Тай втиць ни передав му свою силу –
Кой був малый, та ведно сьме ходили,
А кой пудрїс – побожным дуже став.

Василь пїшов ся вчити на попа,
Й поправдї став нипїлло поповати,
Лише судьба, гикой нирїдна мати,
Была до нього на добро скупа.

Быв перед Богом чистый, гикой скло –
Из нього стати мїг ся и ладыка.
Айбо у грїб го повела гертика –
Василь умер. Й забыло го село.

ИВАН ПЕТРОВЦІЙ–ФІРІЙЇВ

Чи мош увідіти як музыка летить?..
Чи мош слызу из серця в грудьох стерти?.. –
Ушытко мош, кить динь иде сятый,
Якый ши ни тайить твоєї смерти!..

Иваночку! Я звідаву тя днись,
Куды ся діли дны тоты медові,
Кой мы з тобов – два цїмборы! – вбнялись,
Й попасуєме за селом коровы?

Де зимы вты, кой мы – колядники! –
Вінчуєме по вшыткому Осойи?!..
А в небі світяться малинькі звіздочки,
Й дрыжать уд студени, ги мы обоє?..

Иваночку! Тямлю вты вечоры,
Коли ты брав гармонію у руки!..
О, як ты гув! Спиралися вітры
И слухали ниумираві звуку!..

Та й сього вечора Осій ни спить –
Серця ся чияды сповнявуть силов,
Яка у твойїв музиці летить
На тых твойых тонких діточых крылах.

ЮРА МИКУЛІВ

Дарабы в млаку ся спущавуть з Обоча,
А по дарабах повно садовины.
Там восени пасе ся худобина,
По зимах ся ліжуе дїтвачня.

Двас з тобов мы, Юре, дїтвакы,
И по дїтвацькы файні цімборове.
Попасуеме по шанцах коровы,
Для нашых мам збираеме чічки...

Навхтема лем едно м запамнятав:
В село прийшла блаженна лїтня днина,
На всьох дарабах квітне пасулина,
Посонаячник, ги хаша, забуяв...

Де в заростях пасулї й тенгеріці
Лїтавуть пчолы, чмеллики гудуть,
Из берега на млаку – до кырніці
По пішачку два дїтвачкы идуть.

Вто мы з тобов у млаку идеме,
Пудламувучи стебла тингіріці,
И там, пиля тепличної кырніці
Вже й ни тямлю зза чого ся беме.

Забыли сьме за літо, за красу,
Яку в селї в сись час давуть дарабы:
То я тебе, то ты мене зохабиш,
Пачмагы й реклик пїрванї вже суть...

Нафаралловані йдеме в свої боки,
Помахувучи грїзно п'ястухами...
А з неба сонце ся сміє над нами,
Ош – нивояшні всієські дїтвакы!..

Я, памнятаву, з армії м прийшов,
И кажуть ми, ош Юра вмер Микулїв –
У серци жальом страшно ня кольнуло,
Й гибы м заговорив з твоейв душов,

Яка зо мнов тяглася в тото літо,
Де пасулина солодко цвіла,
Де тингириця, ги хащі, зросла,
Де мы з тобов щасліві были діти!..

ЛАДЬО ГУСТІЧИН

Кить мош – взяти у пригорщі огинь
И, смівучися в очи вам, держати.
А дале – веричи, и з вітерцьом ся йграти,
Ни чувучи домак спаленых жминь.

Мош по дїтвацькы улїзти на пинь,
И, ги в селї бирїв, гойкаловати
Онъ докїть ни покличе домї мати,
Авать ся кїнчить нискїннченнїй динь.

В дїтинствї дны были поправдї нискїнченнї.
И ты йих, Ладю, нискїнченно хосновав.
Ты був – огинь и вітер. Й ты пропав...

Хоть – знаву! – ты бысь ся зачудував из мене,
Ош я різцьом класичного сонета
Вчинити байловав твого портрета.

АННА БАГИЙОВА

Дівотні віганчики,
Чіношні ширинки –
Анця, Анна, Анничка –
Попіська дїтинка.

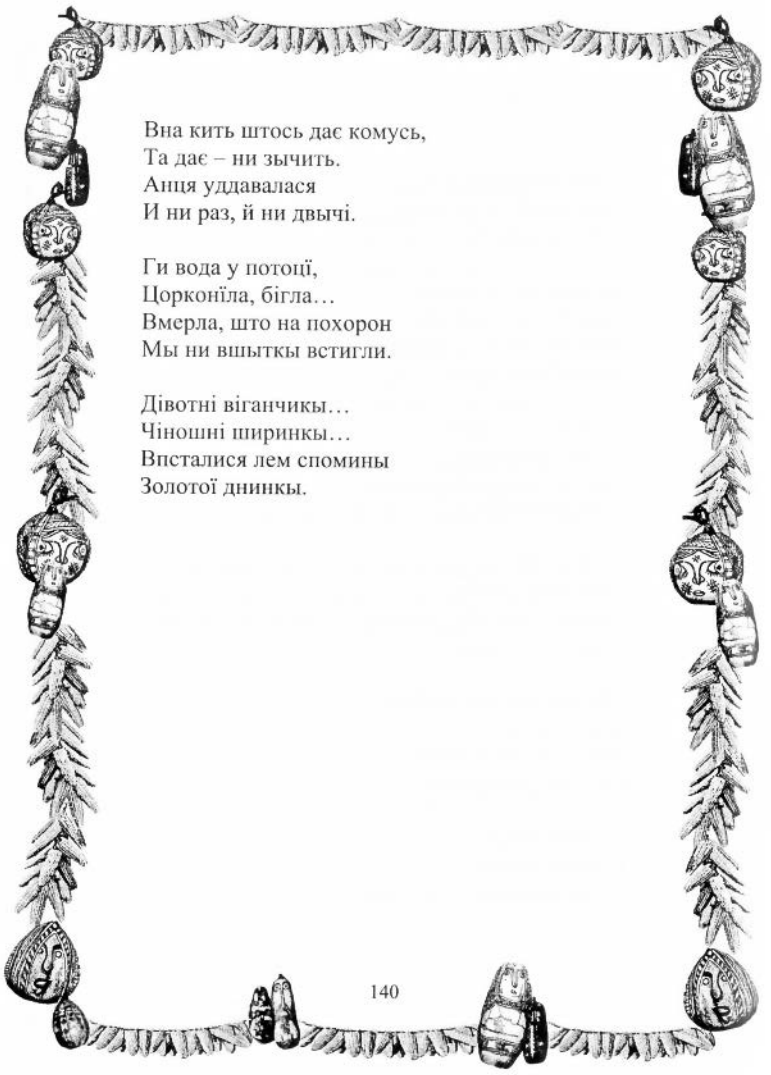
Лем кой тїв дїтиночці
Рочок йшов дисятей,
Знала вже як з хлопцями
Мош ся цюльовати.

Лынгарі, лынгарыкы,
Бетяры, фаттьовы
Денно й ноцно цоркавуть
В возоры поповы.

А кой на Рїздво они
Йшли колядовати,
Каждый з них мїг Анничку
Не лем цюльовати.

Днїв тых ни забыти нам
Нигда и николи:
Пиля вшколы ходиме,
Лем – ни до ошколы.

Час литїв нисповшено,
Ги вода з кырніці.
Мы щи вшыткы – смолоші,
Анця – удданиця.

Вна кить штось дає комусь,
Та дає – ни зычить.
Анця уддавалася
И ни раз, й ни двычі.

Ги вода у потоці,
Цорконіла, бігла...
Вмерла, што на похорон
Мы ни вшыткы встигли.

Дівотні віганчыкы...
Чіношні ширинкы...
Впсталися лем спомины
Золотої днинкы.

ИВАН КРАСУЛИН

Иван Звонарь, по називці – Красулин,
Уже давно ни ходить по земли:
Мы й думати такое ни могли,
Обы нигде сьме голос му ни вчули!..

Я дїтваком його ни памнятаву –
З намного вд нього старшыма людьми
Цїмбороватися з малого ймив,
А з версниками ни стає в забаву!..

Вдходив ошколу, й нараз ся вженив:
Робота, цїмборы, сїм'я и діти...
Ввїн дуже скоро зачав ся старіти –
Наш версник, та ни в нашїм часї жив!..

Дїтвак му – сын – великий вже умер.
Ни удержав Иван біды такої,
Та й сам ся скоро з миром упокойив...
И слїд по ньому ся в Осойи стер.

ФЕРКО АНДРИШКО

Мы з Ферком ходили в сден клас,
А ошкола у тот час была на Млаці.
И товды нияк ни мали сьме на гадці,
Ош Ферка ни буде скоро меже нас.

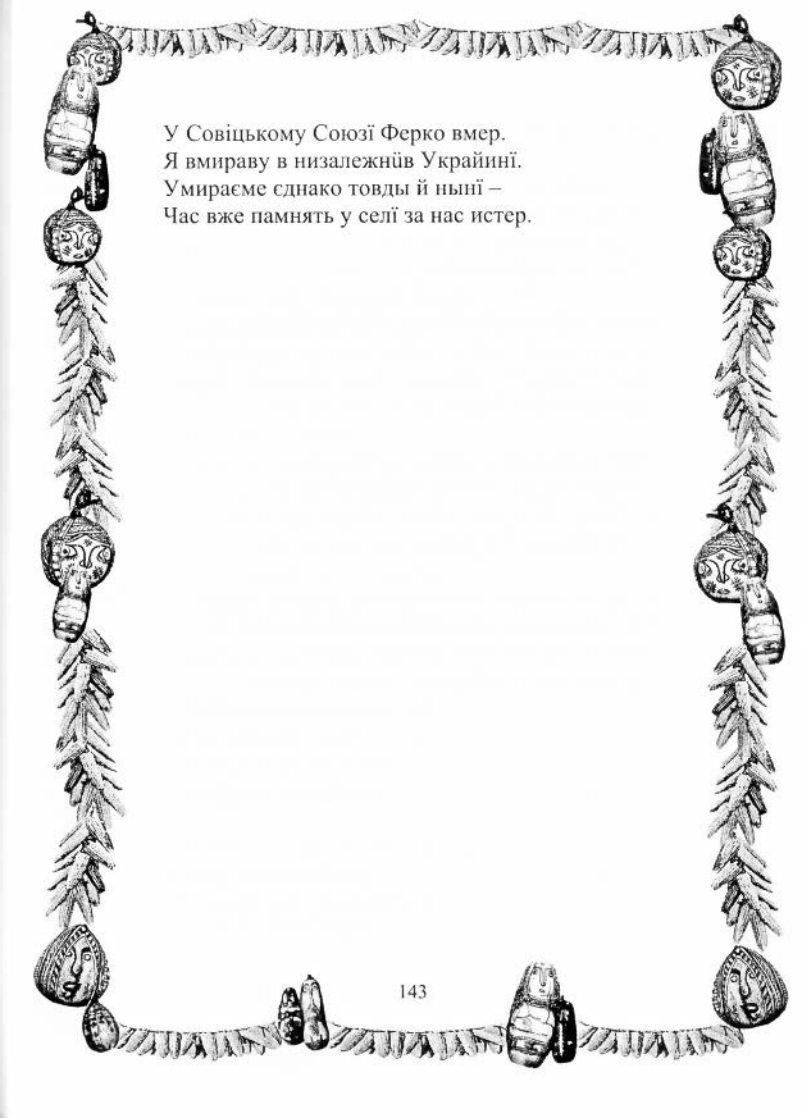
До ошколы приходив овїн з Лазїв,
Постїльцями топчучи челлену глину.
Я до вшколы чалапіндав из долины –
Там из ним им в єднїв лавици сидїв.

Хоть и був Ферко у мене цїмбора –
Кой лазян имали долиняне бити,
Вд мене мусїв и Ферко ся сокотити –
Бігарями м и каміньом йих тїряв.

Удходили сьме ошколу, дїтвакы.
Айбо што товды ошкола нам давала?! –
Вчитилї й самї нимного знали,
Удбывали аттот труд за копїкы.

Мы з Ферком росли в страшный совїцькый час:
Тко ся вчити хотїв – мусїв сам ся вчити...
Лем збїлшого люде йшли робити –
Йшли в робочый – у жебрацькый клас...

... Было лїто, кой им взнав єдного дня,
Ош Ферко поїв нидобрых грибїв,
И взяла го, сигіняшного, галиба,
Молодинького фаттьова, лигїня.

У Совіцькому Союзі Ферко вмер.
Я вмираву в низалежнів Українні.
Умираєме сднако товды й ныні –
Час вже памнять у селі за нас истер.

ПЕТРО ФЕРЕНЧИКАНИН

Йсю казку мош бы розпочати уд кїнця,
Ош кїлко мїг дїтвак в собї тайити мук,
Бо уд дїтинства був по няню сиротюк:
Петро не памятав свого вїтця.

Отиць пїшов му проты руських на войну
Й дись там погыб. А туй до нас они прийшли
И стали нашыма панами – власть взяли...
З усьых бавок Петро ни бавився в одну:

Ввїн ненавідїв у войну, у бїйку игр,
Ай брав у руки мамов куплений баян,
И – гув!.. Кой урїс став поправдї музыкант.
Айбо забыти, ош ввїн – сирота, ни мїг.

Ввїн не лем гув – щи й файну музыку писав –
Мы начинили з ним нимало спїванок!..
Айбо ничекано навїкы ввїн замовк,
И у селї лем в спїванках своих упстав.

ВАСИЛЬ КЎЗЛЯКЎВ

Гий, Васило, сиди в бялю! –
Што ти щи казати?..
Ни вчили тя отиць–мати
Дома газдовати.

Я, Фирій, ты.., тко щи з нами?.. –
Вже й ни памнятати! –
Серенами онь у Білкы
Йшли колядовати.

Зажмуриw им собі очи
Й вижу тя, ниборе:
Ярь.., земля ищи студена..,
А ты з вїтцьом ореш...

Ваша хыжа в селї – крайня,
А за нив – толока.
Мы палинку пеме в корчах,
Онь ми стягать око...

Што бы щи поспоминати? –
Як исьме ся били?! –
Было того доста й часто...
Ци тямиш, Василю?!..

... Пак ми люде розказали
Ош як жив ты бідно:
Жона вмерла, діти пїшли,
В хыжи впали стїны...

Позираву на край села:
Там, де твоя хыжа –
Ани тебе, ани хыжі,
Ни себе ни вижу...

ПЕТРО РОМАНИК

Петро писався – Романик,
Яку мав назывку – ни знаву.
Єдно лем файно памнятаву –
Петро був добрый ученик.

Ид точным ся наукам тяг:
Быв первокласный математик –
Овѣн мѣг и такое знати,
Чого и вчитиль бы ни збаг.

Я памнятаву лѣтный динь,
Всѣый клас був на прогульцѣ в хащи:
Прийшли сѣме рано, вшыткы натще,
Найшли єден широкий пинь,

Мы застелили го, ги стѣл,
Довкола вшыткы посѣдали,
И тамкы сѣме фрыштиковали –
Така краса была довкѣл!..

Петро уд щастя заспѣвав –
Слова и новту нам низнанѣ,
Його чутямы осѣяннѣ
З нас каждый в душу убирив!

Минулися тот динь и рѣк...
Житя минулося Петрово...
Айбо – вта новта, тото слово
У хащи тѣв звинять навѣк!

A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized leaves and branches. Interspersed along this border are several folk art motifs, including stylized faces with large eyes and various abstract shapes, possibly representing traditional Ukrainian or Slavic art.

ВАСИЛЬ МЕЛЛИК

Дуфловані мав груди сись Василь,
А п'ястухы майже ош оцілвові,
Бо вдарить когось раз, и вже – готово:
Ударений пудлетить, ги мотыль!

В селї ся ввійн никого не бояв:
Дває сьме з ним ходили за дівками,
Й кить кось ся бити байловав из нами,
Та тот добрі по горгошах дїстав.

Лем час настав, и мы ся розыйшли –
На кожного свої путї чекали.
Якось исьме ся рідко зустрічали,
Хоть у селї обоє сьме были.

Василь ищи и в армію ни йшов,
Коли на нього вто нищастя впало:
Даз дисятеро з ним у бійку стало –
Над рано там не труп був, ай лем – кров.

Ни ймили тых, што вбили Василя...
Онъ страшно ми типирькы говорити:
Такенна сила в зимлю пїшла гнити...
Най пухом, Цілю, буде ти зимля!

ВАСИЛЬ ЛУКЇВ

Сись світ, утравлений людьми,
Житя, убитос живыми,
Мы ни розмякшиме слызми,
Ани проклятями твердыми.

Менї казав ись: "Йване, тям! –
Меже живых ни было раю:
Тко раз лем уйшов из житя,
Уже назад ся ни вертає!.."

Попав ты в рай, авать у ад?!..
Бо вмер ись доста давновато,
Айбо ни верташся назад,
Й нич ни даєш за себе знати.

Лем што дадуть нам вты знаня,
Ош бысьме й годны йих добыти?! –
Ни знаву, Васю, де брїхня,
Авать де правда годна быти.

Бо што тобі уповїм я,
И што для тебе моє слово?! –
Василю! Вся твоя сїм'я –
Отиць ти, мати, два братове

Лежать в могилах. Й щи я взнав:
Завїсилася твоя мати,
Вїтця кїнь возом затоптав,
Й ты мусїв тяжко умирати:

Вбі ноги дохтор ти вдрубав...
А кой малі сьме были, Васю,
Тебе нитко ни перегнав,
Никому в бігу ты ни дався!..

Прійшло дїтинство, й всьо житя,
Што вже го й сам Бог ни вертас,
Й тобі я кажу: "Васю, тям! –
Мы дїтваками жили в раю!"

ЮРКО ЯНОШЇВ

Махлярь, фіглярь, гулярь, лынгарь.
И – дуже рянний чоловік! -
Прожив свій коротинький вік
Так, ги на Всойи жили встарь.

Устарь – в тоту старовину,
Яку вже нигда ни вернеш,
Зо мнов на свальбу, Юрку, йдеш,
И палинку пеш сливяну.

Ты пеш, я пю: мы обає -
Дружбы на свальбі в цімборы! -
Ни кладеме з рук погары,
Бо палинки туй доста є!

На нас вже сирдяться дружкы,
Ош ся ни твориме на них:
Мы – упивші! - йдеме в сурдик -
Молодюкы!.. лигінчуку!..

Де свальба вта?!.. Де вты дружкы?!
Де суть з сливянков погары?!..
Лем гробиками из Горы
Здрять наші молоді рокы...

АНДРІЙ ГУСТАВА МЕЙРІНКОВОГО

Ты – праведник. Ты спиш
В янгельськїв благодати.
Я – грішник! – молюся,
И всїм мішаву спати.

Я хочу вбы – Бог чув,
Ош я щи ни пропащый,
И гойкаву, ги грїм,
Што гурконить над хащив.

Молитва – из душі,
Айбо ищи й – з гыртанкы!..
И рвеса, й гурконить,
Ги в Чехы руські танкы...

Онъ смішно ми – ты йшов
У Чехы окупантом,
Хоть дома, на селї,
Быв ись послїдный дрантьош.

Ты, сигїнь, праведник,
И мовчкы спиш у гробї:
А я страшный запал
Нияк ни вдержу в собі.

В дїтинствї было так:
Ты – тихый, я – кричащый.
Типир: ты спасся – вмер,
А я гойчу – пропащый!

ЕПЛОГ

Коли малі сьме были дїтвакы,
Ни знали сьме, ош мы є біднякы,
Бо Мама з Няньом істи нам давали,
И як могли, та так нас одівали:
Товды й далекий світ нам був близький.

Айбо дітинські дны уд нас втекли,
И дуже многі в зимлю вже легли –
Туды нас потягли бідняцькі біды.
И на земли нигде ние вже слїду
Ош мы туй жили, ош мы туй были!

Мы у земли кїстками лежимо,
И лем Суда Господнього ждемо,
И кажемо: – Великий Боже милый!
Лем за того, ош на земли сьме жили,
Живі й мертві Тя благодаримо!

СПЇВАНКА ЩИ НИ СПЇВАНА

Я живу у дуже темный час –
Світла віри й цят ние в народі:
Прізидентом у державі – фрас,
В уряді міністер каждый – злодій.

Тот, тко був учора рекетир,
Дниськы ся просунув у парламент.
И газдуе у державі мир
Гүрший уд войны – бідов, смертями!..

Ковдство є нормов у люди
Лем тому, бо власти – нинормалні.
Туй кить хоч ни здохнути – сиди
Й памнятай, ош каждый динь – прощальный.

Команішты стратили звізду,
Та вкрайинце унайшли свій тризуб,
Й принесли в наш край таку біду,
Што русинови днись ни завидууй.

Я живу у дуже темный час:
Де любов горіла – дыше злоба!..
Сїв им собі й думаву за нас:
– Може мы й не люде, ай – худоба?!..

МОЄ ЖАДАНЯ

Най читалник –

Ци дітинських,

Ци уже старых годів –

Вповість:

– Йсе – стихи русинські,

Я в них вшытко врозумів.

СПЇВАНКА НА ЗАКЇНЧЇНЯ КНИГИ

Коли я вмру, ни буде нич страшного
Менї – уже, а вам, живым, – ищи.
Тать бо поправдї, што кому до того,
Ош хрест могилный груди ми строщив.

Коли я вмру, нитко и ни замїтить,
Ош меже вами вже мене нис,
Бо й дале сонце пївдобы лем свїтить,
А пївдобы всьо темнотї дає.

Мене ни было до житя, й ни буде
После житя. Хоть – што житя было?! –
Менї мїшали жити свої люде,
Пущавучи в ня мийриг свїй и зло.

Типир, коли судило ми ся вмерти,
Уже м на тому свїтї врозумїв,
Ош мало уд народжїня до смерти
Чилянник мас чистых, свїтлых днїв.

Типир, коли умер им, добре знаву –
По смерти ниваловшно каятя.
А щи, живым вам, тайно сообщаву,
Ош смерти бывать бїлше, ги житя!

СПЇВАНКА ПОСЛІДНЯ

За книжку йсю нитко ми ни подякує,
Бо тот, кому писав им ї, вже вмер.
Та попри вшытко доста добрым знаком є,
Ош из листкїв щи вітер слїв ни стер:

Слова мої зо мнов иннись прощавуться –
Я сам лягаву в зимлю, ги зерно:
Мій час минув – сліды мої стиравуться...
Того, што было, вже нис давно...

СПЇВАНКА КЇНЦЬОВА

Мене давно вы схоронили –
Издолї хрест уже пудгнив...
Цвігуть косіці на могілі,
Што повна трупних черваків...

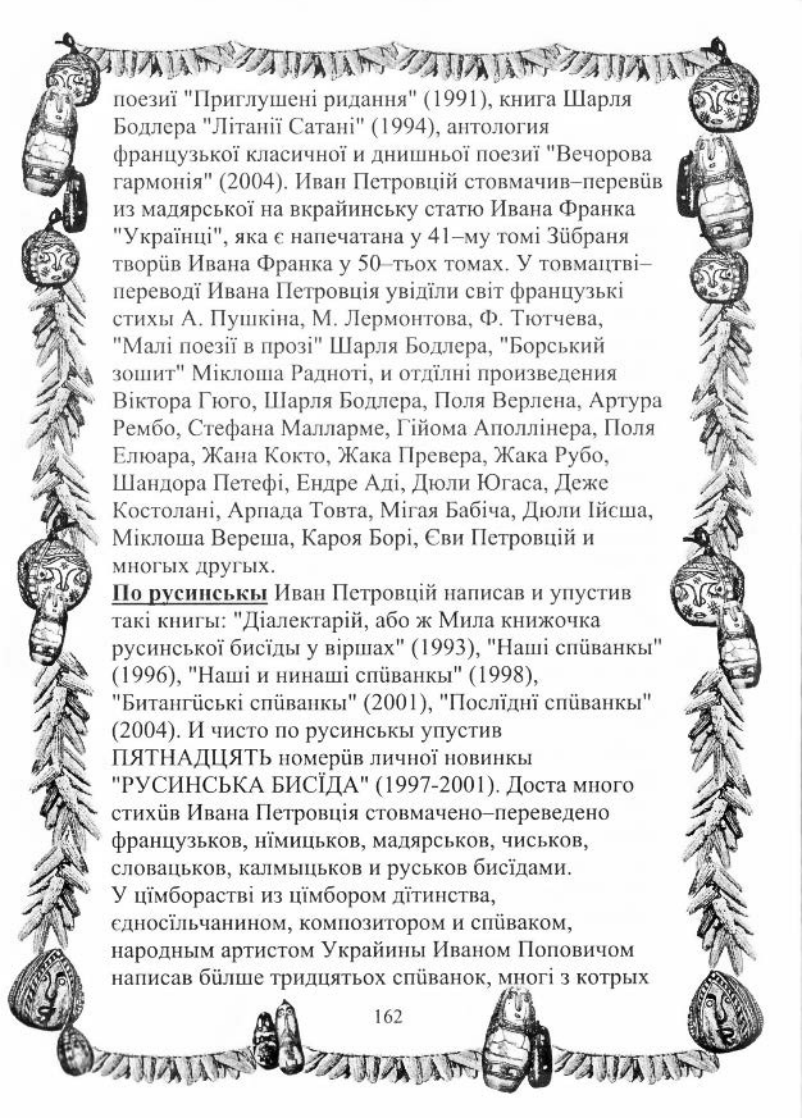
A decorative border surrounds the text, featuring a repeating pattern of stylized, elongated, pointed shapes resembling leaves or feathers. Interspersed along this border are several circular and oval motifs, some of which contain stylized human faces with prominent features like eyes and noses, reminiscent of traditional folk art or ethnographic designs.

ПРО АВТОРА

ПЕТРОВЦІЙ Іван Юрієвич – русинський и український писатиль: поет, прозаїк, товмач–переводчик из французької и мадярської бисід. Писав по вкраїнськы. Типирькы пише лем по русинськы. ПетровціЙ Іван ся уродив 22 мая 1945 года в селі Осій Иршавського району Закарпатської области у фамілії до совітїв заможної чиялїди. Сім класїв уходив у Осойи, дисять – у Ілници, дале пак робив грузчиком, разнорабочым, банясом у Краснодарі, шовфером, токарьом. У армії три з половков годы служив у Германії – в Дрездені. У 1973 годі кінчив ся вчити на французького філолога в Ужгородькїм университетї. Робив два годы вчитильом у рїднїм селі Осойи. Пак був новинарьом.

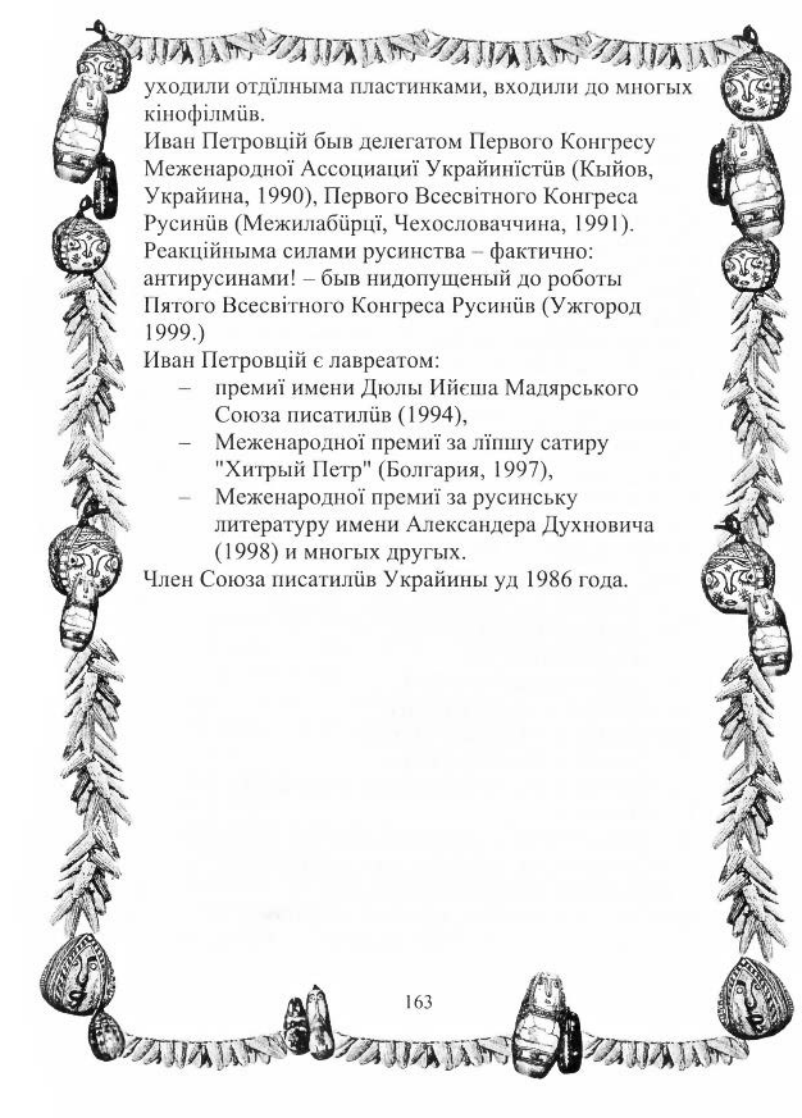
По вкраїнськы написав и удрукував: поетичні книги "Знак весни" (1979), "Карпатське літо" (1984), "Жовтень – осені свїчадо" (1988), "Зимові зошити" (1989), книгу вибраних поезій "Рїка року" (1992), зборничок стишкїв дїла дїти "Софійка и весна" (1986), роман–детектив "Мануміссіо, або ж Хронїка урмезіївовських убивств" (1991 – у соавторстві из Валентинов ПетровціЙ); одїлнїми книгами у товмацтві–переводї Івана ПетровціЙ уйшли: **из мадярської** – книга стихїв Кароя Баллы "Речитативи" (1983), зборник "Угорські народні пісні" (1984), историчный роман Гейзы Гардонія "Зїрки Егера" (1987), книга казок Клари Біхарі "Золотоносне дерево" (1990), книга Міклоша Вереша "Листи до Воланда" (1998), антологія мадярської класичної и днишньої поезії "Іскри чардашу" (1998); **из французької** – антологія днишньої французької

поезії "Приглушені ридання" (1991), книга Шарля Бодлера "Літанії Сатані" (1994), антологія французької класичної и днишньої поезії "Вечорова гармонія" (2004). Иван Петровцій стовмачив–перевів из малярської на вкраїнську статью Ивана Франка "Українці", яка є напечатана у 41–му томі Зібрання творів Ивана Франка у 50–трьох томах. У товмацтві–переводі Ивана Петровція увіділи світ французькі стихи А. Пушкіна, М. Лермонтова, Ф. Тютчева, "Малі поезії в прозі" Шарля Бодлера, "Борський зошит" Міклоша Радноті, и отділні произведения Віктора Гюго, Шарля Бодлера, Поля Верлена, Артура Рембо, Стефана Малларме, Гійома Аполлінера, Поля Елюара, Жана Кокто, Жака Превера, Жака Рубо, Шандора Петефі, Ендре Аді, Дюлі Югаса, Деже Костолані, Арпада Товта, Мігая Бабіча, Дюлі Йісша, Міклоша Вереша, Кароя Борі, Єви Петровцій и многих других.

По русиньскы Иван Петровцій написав и упустил такі книги: "Діалектарій, або ж Мила книжочка русиньської бисіды у віршах" (1993), "Наші співанкы" (1996), "Наші и нинаші співанкы" (1998), "Битангїські співанкы" (2001), "Послідні співанкы" (2004). И чисто по русиньскы упустил ПЯТНАДЦЯТЬ номерів личной новинкы "РУСИНЬСКА БИСІДА" (1997-2001). Доста много стихів Ивана Петровція стовмачено–переведено французьков, німицьков, малярськов, чиськов, словацьков, калмыцьков и руськов бисідами. У цімборастві из цімбором дітинства, єдносільчанином, композитором и співакком, народным артистом Украины Иваном Поповичом написав бїльше тридцятьох співанок, много з котрых

уходили одділными пластинками, входили до многих кінофільмів.

Иван Петровцій був делегатом Первого Конгресу Меженародної Асоціації Українїстів (Кыйов, Україна, 1990), Первого Всесвітнього Конгреса Русинів (Межилабүрці, Чехословаччина, 1991).

Реакційными силами русинства – фактично: антирусинами! – був нидопущений до работы Пятого Всесвітнього Конгреса Русинів (Ужгород 1999.)

Иван Петровцій є лавреатом:

- премії имени Дюлы Ийєша Мадярського Союза писатилів (1994),
- Меженародної премії за ліпшу сатиру "Хитрый Петр" (Болгария, 1997),
- Меженародної премії за русинську литературу имени Александра Духновича (1998) и многих других.

Член Союза писатилів Украйины уд 1986 года.

ЗМІСТ

СПЇВАНКА НА УДКРЫТА КНИГЫ	5
СПЇВАНКА ЗА ПАХНЯЧЫЙ ДОЩ	6
СПЇВАНКА ЗА ЖИВОЕ РУСИНСЬКОЕ СЛОВО	7
СПЇВАНКА ЗА МЇЙ ХРЕСТ	8
СПЇВАНКА СЛОВЕСНА	10
БОГ – РУСИН	11
БОГ ЛЮБИТЬ	12
СПЇВАНКА ЗА ДВА ВЕЛКІ СЯТКЫ	13
СПЇВАНКА ЗА КОЛЯДУ	14
СПЇВАНКА ЗА РЇЗДВЛЯНУ ЯЛИНКУ	15
СПЇВАНКА ЗА ВТО, ЯК Я ПРОЗРІВ	16
СПЇВАНКА ЗА ШАРХАНЬТЬ	17
СПЇВАНКА ЗА ПРИХЇД ДИЯВОЛА	18
СПЇВАНКА ЗВІДАЛНА	19
СПЇВАНКА–ПЛАЧ ЗА МОЙЫВ МАМКОВ	20
СПЇВАНКА ЗА ПОСЛІДНЬОЕ ЧЕКАНЯ	21
СПЇВАНКА ЗА СМІРТЬ	22
СПЇВАНКА ЗА СМЕРТЕЛНУ ТАЙНУ	23
СПЇВАНКА ПОСМЕРТНА	24
СПЕРЕДСЛОВО ДО ДВАДЦЯТИДВОТОМНОЇ ЗАПІСКЫ САМОУБІЙЦІ	25
СПЇВАНКА ЗА БОЖУ ВОЛЮ	26
СПЇВАНКА БЕЗНАДІЙНА	28
СПЇВАНКА ЗА РУСИНСЬКУ БІДНЇСТЬ	29
СПЇВАНКА ЗА КОВДОШКУ З ІРШАВСЬКОГО РАЙОНА	32
СПЇВАНКА ЗА РУСИНСЬКУ ЄДНЇСТЬ	33
СПЇВАНКА ПРОТЇВ ПРАВДЫ	34
СПЇВАНКА ЗА ВТО, ШТО М СЯ ПЇЯВ	35
СПЇВАНКА ЗА РУСИНСЬКОГО ЧЕ ГЕВАРУ	36

СПЇВАНКА ЗА ФЕРЕНЦ ЛІСТА	37
СПЇВАНКА ЗА РУСИНКУ	38
СПЇВАНКА ЗА УТРАТУ ДУШИ	39
СПЇВАНКА САМОПОБИЙНА	40
СПЇВАНКА ЗА МОЇ СЛОВА	42
СПЇВАНКА ЗА МОВУ	43
СПЇВАНКА ЗА НИЗАХОСНОВАНІ СЛОВА	44
СПЇВАНКА ЗА ЗРУБАНІ ХАЩІ	45
СПЇВАНКА ЗА МОЮ МАЧКУ	47
СПЇВАНКА ЗА МИНУЛОЄ И ЗА НАРОД	48
СПЇВАНКА ЗА ЖИДЇСЬКІ ДОЛАРЫ	49
СПЇВАНКА ЗА ГОЛУ ДЇВКУ	50
СПЇВАНКА ЗА ЮЛАНИН ХРІН	51
СПЇВАНКА ЗА ЖИТЬОВУ ЛОГІКУ	52
СПЇВАНКА ЗА БРЕХАЧА	53
СПЇВАНКА ДЯКОВАЛНА	54
СПЇВАНКА ИВАНОВИ ПОПОВИЧУ – ЦІМБОРОВИ ДІТИНСТВА, НАРОДНОМУ АРТИСТОВИ УКРАЙИНЫ	56
СПЇВАНКА ГОЛОСОВАЛНА	58
СПЇВАНКА ЗА СИГІНЯШНОГО ПСА	60
СПЇВАНКА ЗА ВТО, ОШ РУСИНАМ НЕ ПИСАНІ ЗАКОНЫ	61
СПЇВАНКА ЗА СЛОВО	63
СПЇВАНКА ЗА ИСТИННУ ЖОНУ	65
СОНЕТ – I	66
СОНЕТ – II	67
СОНЕТ – III	68
РУСИНСЬКІ ХОККУ	69
ВОСЬМИШОРЫ	70
СПЇВАНКА ИЗ ЛАТЫНСЬКЫМА ПОСЛОВИЦЯМИ	76
МОЛЕНІЄ	77
СПЇВАНКА УМИРАЛНА	78

СПЇВАНКА ЗА СТАРЕЧОЄ ПОРОЗУМНІЯ	79
СПЇВАНКА ЗА БЕЗНАДІЮ	80
СПЇВАНКА ЗА ЯРЬ	81
СПЇВАНКА ЗА МИНУЩОЄ	82
СПЇВАНКА ЗА ТРЬВОЖНОЄ ЧЕКАНЯ	83
СПЇВАНКА ЗА РУСИНСЬКОЄ ССВАЖАННЯ	84
СПЇВАНКА ЗА ТОТО, ШТО Є ТИПИР	85
СПЇВАНКА ЗА РУСИНСЬКОЄ СЕЛО	86
СПЇВАНКА БЕЗ СЛЇВ	87
СПЇВАНКА ЗА МОГО ДІДА	88
СПЇВАНКА СПЇДСПЇДНЯ	89
СПЇВАНКА ЗА ВТО, ОШ ВСЬО МИНУЩОЄ	90
СПЇВАНКА ЗА БЕЗСМЕРТНІСТЬ	91
СПЇВАНКА ЗА ГОСТИНЫ	92
СПЇВАНКА ЗА ВОЙНУ БЕЗ ВОЙНЫ	93
СПЇВАНКА ЗА МУЗУ	94
СПЇВАНКА ЗА КОРОЛЯ	95
СПЇВАНКА ЗА ДІТИНСТВО	96
СПЇВАНКА ЗА РОЖДЕСТВО	97
СПЇВАНКА ЗА ПУСТОТУ	98
СПЇВАНКА ЗА МОЄ ЖИТЯ	99
СПЇВАНКА ЗА ВШЫТКО ФАЙНОЄ	100
СОНЕТ ЗА ПРОМИНУЛОЄ ДІТИНСТВО	101
СПЇВАНКА ЗА РУСИНСЬКОЄ СЛОВО	102
СПЇВАНКА БОЯЛНА	103
СПЇВАНКА ЗА ЧАС И ЗА ПРОСТІР	104
СПЇВАНКА ЗА ЛАЙКЫ РУСИНСЬКІ	105
ЕГЗЕГІ МОНУМЕНТУМ	106
СПЇВАНКА ЗА ВЫХОДЯЩОГО ИЗ РУСИНІВ	107
СПЇВАНКА ЗА ТЫХ, У КОГО НИЄ ГРОШИ	110
СПЇВАНКА ЗА ТОГО, У КОГО МНОГО ГРОШИ	112
СПЇВАНКА ЗА ДІЛА ЧОРТІСЬКІ	114

СПЇВАНКА ЗА ДІЛА ЯНГЕЛСЬКІ	116
СПЇВАНКА ЗА ГОГУ, ГАГУ И ГІГУ	118
ЧОТЫРИШОРЫ	119
ЄДЕН ДВАШОР	124
СОНЕТ ЗА СТАРЇСТЬ	125
СПЇВАНКА ЗА НИПРОЧИТАНІ КНИГЫ	126
БОГ БІГ УД БІД ...	127
СПЇВАНКА ЗА БОЖУ СИЛУ	128
СПЇВАНКА ЗА ВПСТАЛІ МИНУТЫ	
СПЇВАНКЫ ЦІМБОРАМ ДІТИНСТВА, КОТРЫ СИСІ СПЇВАНКЫ ВЖЕ НИГДА НИ УЧУВУТЬ	130
ПРОЛОГ	131
МІША БЕРЕЗНАЙ–СЛОВАЧЧИН	133
ВАСИЛЬ ІВАНА МИТРИКЇСЬКОГО	134
ІВАН ПЕТРОВЦІЙ–ФІРІЙЇВ	135
ЮРА МИКУЛЇВ	136
ЛАДЬО ГУСТІЧИН	138
АННА БАГІЙОВА	139
ІВАН КРАСУЛІН	141
ФЕРКО АНДРІШКО	142
ПЕТРО ФЕРЕНЧИКАНИН	144
ВАСИЛЬ КЇЗЛЯКЇВ	145
ПЕТРО РОМАНИК	147
ВАСИЛЬ МЕЛЛИК	148
ВАСИЛЬ ЛУКЇВ	149
ЮРКО ЯНОШЇВ	151
АНДРІЙ ГУСТАВА МЕЙРІНКОВОГО	152
ІВАН ПЕТРОВЦІЙ – Я	153
ЕПІЛОГ	155
СПЇВАНКА ЩИ НИ СПЇВАНА	156
МОЄ ЖАДАНЯ	157
СПЇВАНКА НА ЗАКЇНЧІНЯ КНИГЫ	158
СПЇВАНКА ПОСЛІДНЯ	159
СПЇВАНКА КЇНЦЬОВА	160
ПРО АВТОРА	161

УДК 821.161.2-1
П 30
ББК 84 (4УКР)6-5

ИВАН ПЕТРОВЦІЙ
ПОСЛІДНІ СПЇВАНКЫ
РУСИНСЬКА ПОЕЗИЯ

Редагування та коректура за автром
Фото Василь Кочан
Художнє оформлення і технічне редагування Н. Наумченко

Підписано до друку 12.07.2004. Формат 60x84/16. Папір офсетний.
Гарнітура Times New Roman.
Умов. друк. арк. 9,76. Умов. ф.-відб. 10,5.
Тираж 1000 прим.

Надруковано у друкарні ПП «Повч Р.М.»
88000, м. Ужгород, вул. Великокам'яна, 31

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції:
Серія Зт № 11 від 06.05.2001 р.,
видане Державним комітетом інформаційної політики,
телебачення та радіомовлення України

ИВАН ПЕТРОВЦІЙ
ПОСЛІДНІ СПЇВАНКЫ. — Ужгород: 2004. — 168 с.

ХЛІБ ДУШИ

Александр ДУХНОВИЧ

БОВТ ФАЙНІ КНИГЫ

Робиме: уд РАНИНЬКА до ВЕЧЕРА

Полуденкуєме: кой МАСМЕ за ШТО

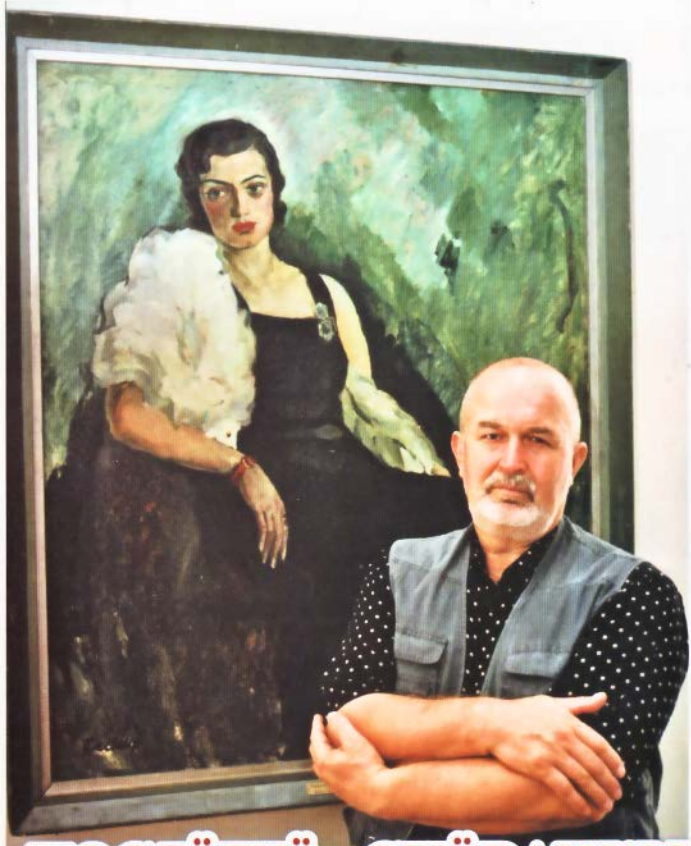
Гєверуєме: ЛЕМ у НИЦЬО

Иван Петровцій

ПОСЛІДНІ СПЇВАНКЫ